

Het dorp van bruggen en vonders. — De Oceaanvlucht van Chamberlin. — Het Intern. Rotary-congres te Ostende. — De Hollandia Roeiwedstrijden. — De Landstormdag te Baarn. — Prinses Juliana bevestigd. — De huldiging van het echtpaar Scharten-Antink. — Prof. Nijhoff.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

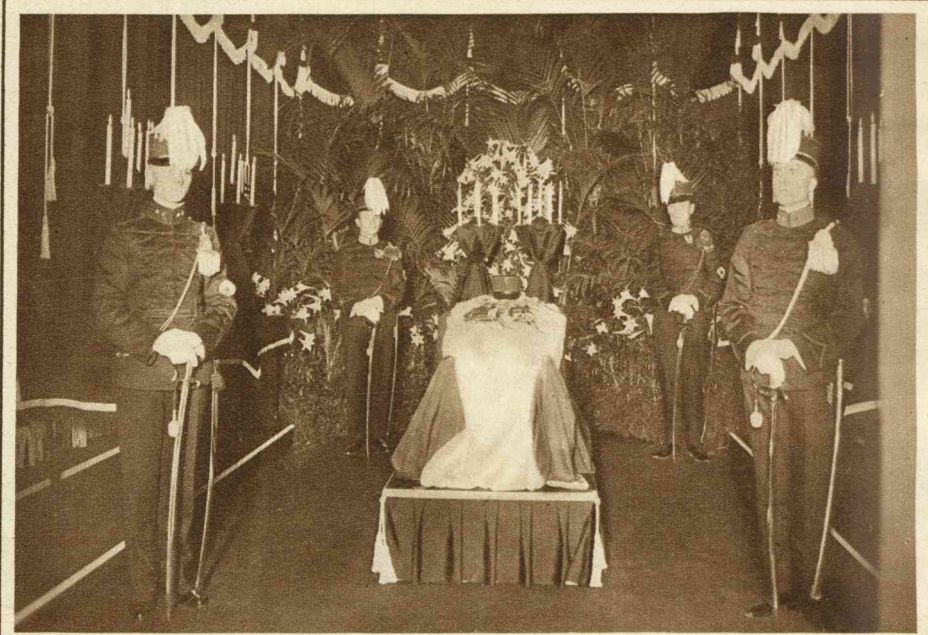
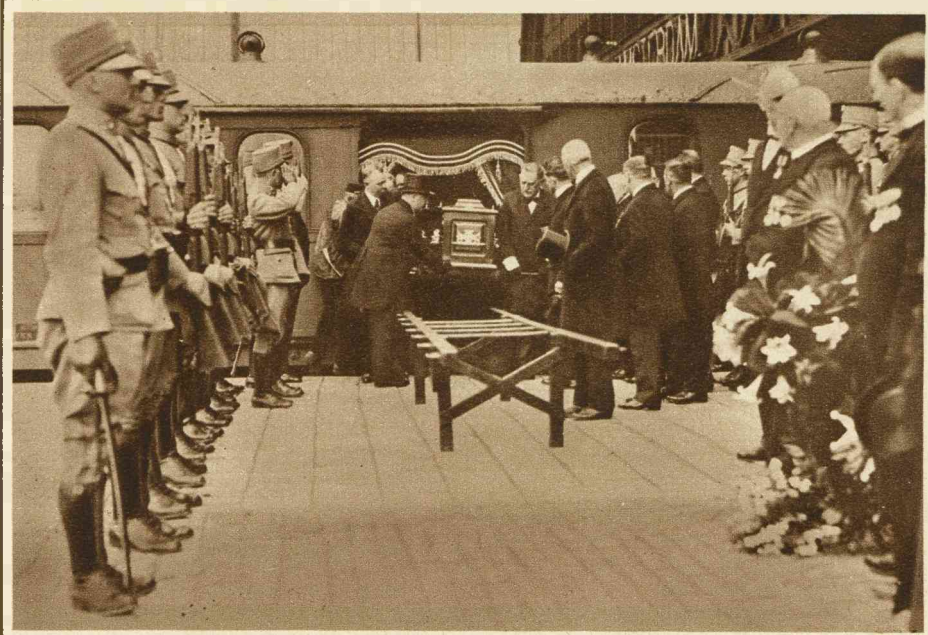
PANORAMA

No. 50 (24) 14DE JAARGANG
15 Juni 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

De plechtige bijzetting van generaal Van Heutsz

Donderdag l.l. is het stoffelijk overschot van generaal Van Heutsz, oud-gouverneur-generaal van Nederlandsch Indië, bekend vooral door de wijze, waarop hij Atjeh onder ons gezag wist te brengen, met grooten luister op de Oosterbegraafplaats te Amsterdam bijgezet. De foto's die wij op deze pagina en elders in dit nummer brengen, zijn alle door onzen eigen fotograaf genomen en geven een uitstekend overzicht van de plechtigheid. — Hierboven links: het stoffelijk overschot komt (des Woensdags) aan het Centraal Station aan. Rechts: In de chapelle ardente in het Koninklijk Paleis op den Dam, waar het lijk tot den volgenden dag was opgebaard. Officiëren van het Indische leger vormden de eerewacht. Op de kist de ordeteekenen, eeresabel en kepi van den generaal.

Op de Oosterbegraafplaats, nadat het stoffelijk overschot in het door Ingenhousz ontworpen grafmonument was bijgezet. Prins Hendrik (x) zal een krans op de kist leggen.

HET DORP VAN BRUGGEN EN VONDERS

DOOR A. L. BROER. MET FOTO'S VAN J. P. STRIJBOS

Vroeger lag Giethoorn ver van de wereld en hoe prachtig moet het zijn geweest, toen het nog niet ontdekt was door de vreemdelingen, toen 's zomers nog niet de motorpunters — o moderne gruwel! — de stilte en stemming op de vlucht dreven; toen de bewoners nog met het dorp door kleedij en levenswijze en bedrijf die wonderbare eenheid vormden, die voor karakteristieke landschappen altijd zoo kenmerkend is.

Dat is de tijd van ongeveer vijftig jaar geleden, voor de ouderen enkel nog herinnering, voor de jongeren alleen maar een verhaal uit vroeger dagen.

Toen waren er de oude, zoo prachtig bij het dorpskarakter passende boerenhuizen, die nu hoe langer hoe meer verdwijnen, nog in grooten getale. Toen was er nog de oude, weliswaar niet zeer opvallende, maar toch eigenaardige kleedij: het pilo buis der mannen met de Zeeuwsche knopen onder den hals, het oorijzer en de witte muts der vrouwen, die nu zeldzaam wordt. Toen waren de dagen der motorpunters nog ver en alleen een toevallig daar terecht gekomen vreemdeling genoot van de schoonheid van het merkwaaardige dorp.

Maar kom, laat ik niet al te zeer laudator temporis acti zijn! Daarvoor heeft het Giethoorn van heden nog te veel moois. En al is de afgeslotenheid dan verdwenen en al deden aller-

keersweg is en blijft de waterbaan. Langs de gracht gaat het jonge ouderpaar met de wieg in den punter op familiebezoek, langs den waterweg bezorgt de bakker per punter zijn brood, de slager zijn vleesch, de winkelier zijn waren.

vaart komen slooten uit, die langs de erven lopen, het voetpad wordt door deze slooten in kleine stukjes verdeeld, die door lage, afneembare vonders zijn verbonden.

Die bruggen en vonders, de eerste vooral, die wijde bogen, stoere poorten over het water, geven aan het dorp het zoo bijzondere cachet.

Dicht geboomte omhuift aan weerszijden het water, zoodat ge onder de bruggen doórvarend, gaat als door een weidsch, onafzienbaar priëel. Als ge dan zoo verstandig zijt om aan den hotelhouder een met de hand voort te bewegen punter te vragen, dan kunt ge rustig en volop genieten. De man, die u voortboomt, rustig en rhythmisch door het stille dorp, zal u in zijn eigenaardig dialect allerlei over land en menschen kunnen vertellen: in den motorpunter zijt ge voor elkander onverstaaenbaar, en de stilte wordt onherstelbaar geschonden.

Als een parel ligt het dorp te midden van een landschap van eveneens onovertreffbare schoonheid. Een wild land van orchideeën en wulpen, van bonte bloemen en schuwe vogels, van gagelgeur en waterleliebloei, een prachtig gebied met rietvelden en eendenkooien, met stil droomende veenplassen vol welige vegetatie, met wijde meren, waarover het heerlijk zeilen is, een land van schoonheid vol verborgen schatten. De Noordwesthoek van Overijssel en juist wat zijn minder bekende gebieden betreft, bezit veel merkwaaardigs in zijn eenzame

Karakteristiek bruggetje.

Op de boerderij.

Met een vaartuig worden de koeien naar de weide gebracht, varende wordt het hooi en het riet in de schuren gehaald, met het doodenschip brengen burens en familie de overledenen grafwaarts. Niet alles gaat er te water, zooals ondeskundigen elkander wel eens naschrijven; niet alles, maar wel veel. En de voornaamste verkeersweg is de waterweg zeker.

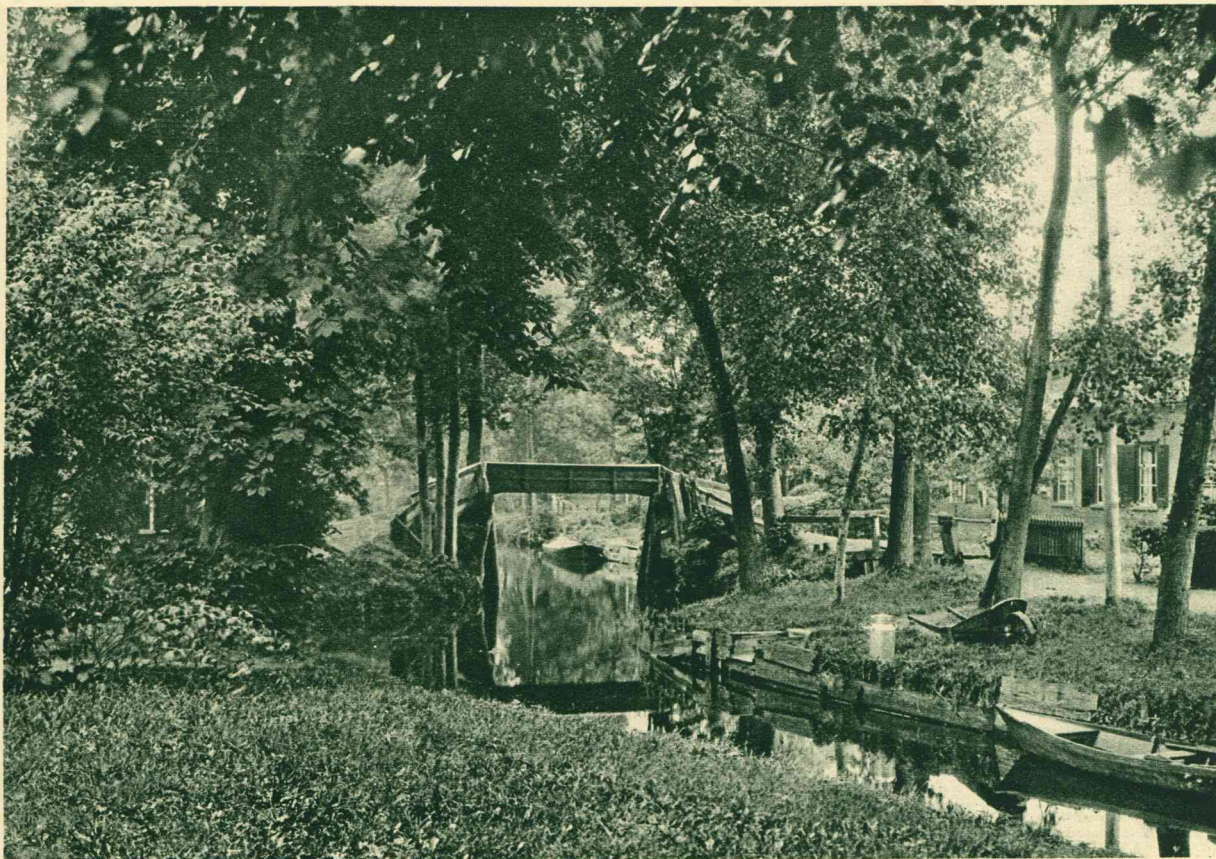
De hoofdvaart loopt met vele kronkelingen door het heele dorp van Noord naar Zuid, aan de eene zijde door het zandig voetpad begeleid. De huizen, die over het water staan, zijn door hoge bruggen met het pad verbonden, hoog, opdat de hoogbeladen hooischuiten er ongehinderd onder door kunnen. Op de hoofd-

In 't groen verscholen bruggetje.

lei moderne invloeden zich gelden, ook dit heeft zijn voordeelen: immers, nu kan ieder die wil, genieten van de schoonheid van Giethoorn; vroeger was dat maar voor een heel enkele weggelegd. Want de bewoners zelf zien over het algemeen de pracht van hun dorp niet. Zij zijn er van jongs af aan gewoon geraakt en velen treft enkel het buitengewone. En zoo is het velen hunner telkens weer een raadsel, waarom de vreemdelingen iederen zomer opnieuw in drommen komen aanzetten, om hun dorp te bekijken: wat is daar nu aan?

Giethoorn is prachtig, voor wie heeft leeren zien. Zijn merkwaaardig karakter ontleent het dorp aan het feit, dat het een waterdorp is. Rondom wordt het omgeven door water; moerasland, veenplassen, meren en vaarten en slooten doorsnijden de landen en scheiden de boerenerven van elkander. De waterweg is er wat elders de straatweg is. Wel werd langs de hoofdvaart, de „gracht" zooals men in Giethoorn zegt, een voetpad aangelegd, maar de hoofdver-

Landelijk schoon.

uithoeken, maar het mooi van al blijft Giethoorn, Nederlands Venetië niet zonder reden, het dorp van bruggen en vonders.

Sam's bezittingen in Mexico.

Mooi, mooi," knikte Sam zoet tegen den notaris, „maar," vervolgde hij bedenkelijk, „heeft die neef van moederszijde of wat hij ook van mijn vrouw geweest mag zijn, niets anders nagelaten dan een paar honderd hectaren land in Mexico? Staat er geen huis op?"

„Neen," antwoordde de notaris, „hij heeft er nooit gewoond, maar er moet een schuurtje zijn, waar hij wel eens heeft overnacht."

„Aan de gevolgen waarvan hij is overleden?" vroeg Sam.

„Ik zou het U niet kunnen zeggen," antwoordde de notaris, die tevergeefs beproefde te vinden of de acte's daar iets over zeiden.

„Neen, zoekt U maar niet,"

troostte Sam, „ik herinner me nu, dat mijn achterneef aan een slangenbeet in zijn oor gestorven is.”

„In zijn oor,” zei de notaris verwonderd, „heel eigenaardig.”

„Ja, net op het oogenblik, dat hij droomde, dat iemand hem een bod zou doen op dat stuk land in Mexico.”

„Zeër toevallig,” zei de notaris, „zeër toevallig. Maar-eh-zei U niet, dat U vroeger nog nooit van dien neef gehoord hadt?”

„Dat is eigenlijk wel zoo,” gaf Sam toe, „en ik begrijp dan ook niet wat de man tegen mij of mijn vrouw kan hebben gehad, om ons een dergelijke hak te zetten en een stuk van Mexico na te laten.”

„U kunt de erfenis weigeren,” meende de notaris.

„Waarachtig niet,” zei Sam, „het is veel te sportief, misschien engageer ik wel een Mexicaanschen generaal met sporen als theeschoteltjes en we richten een eigen regeering op en leven van de opbrengst van de postzegels, die we laten drukken. En in mijn grondwet laat ik de bepaling opnemen, dat iedereen, die een erfenis wenscht na te laten, dat bij zijn leven aan de erfgenaam moet bekend maken, zoodat als er een truc inziet, die arme menschen het appeltje met den kerel zelf kunnen schillen, inplaats van zooals nu, dat we ons moeten bepalen tot steentjes gooien naar den man zijn graf, als we dat graf nog vinden.”

Toen Sam eenige weken later zijn intrek nam in het schuurtje op zijn „bezittingen in Mexico”, zooals hij ze bij voorbaat maar in gesprekken had gedoopt, zuchtte hij en keek eens rond.

„Als ik van nacht in dit krot mocht sterven, zal ik „mijn bezittingen in Mexico” aan Jeff nalaten. Alleen jammer, dat ik dan niet meer kan hooren, wat hij zegt,” zei hij bij zichzelf.

Nadat Sam zich gedurende den nacht door eenige insectenplagen had heengewerkt en de Mexicaan, die hij had gehuurd om hem rond te leiden, zijn ontbijt had klaar gemaakt op een zeer primitief houtvuurtje, waarvan de gezamenlijke asch, zooals Sam volhield, in zijn koffie was terecht gekomen, ging men op pad.

Sam zweeg, hij zuchtte slechts en transpireerde in de tropische hitte van de fel laaiende zon.

De gids sprak druk gesticuleerend, doch daar Sam slechts weinig Spaansch kende, en het bovendien veel te druk had met zweetdruppels op zijn voorhoofd, was hem het feit zelf nog niet eens opgevallen, tot hij vroeg: „Is het nog ver?” en de gids verbaasd op zijn weg bleef staan.

„Waarheen?” informeerde de gids.

„Wel,” zei Sam, „naar het beloofde land natuurlijk.”

„En —,” antwoordde de gids, „ik ben al dien tijd bezig

om u het uit te leggen en uit te duiden, wat u eventueel allemaal van dit land zou kunnen maken.”

„Oh,” zei Sam droog, „is dit het? Lijkt meer op de woestijn dan op het beloofde land. Niet, dat ik iets tegen humoristische voorstellingen op zichzelf heb,” vervolgde hij, „maar als modern landgoed doet zoo iets 't toch niet.”

„Gaat u verder,” zeide hij tot den gids, „met uw uitleggingen en voorspellingen over dit land, daar wat mij betreft, ik er geen ander gebruik voor zou weten, dan als oefenplaats voor toekomstige volksmenners en redenaars. De toestand van „in de hitte van het debat” zou hier snel bereikt kunnen worden,” zuchtte hij.

„Dit gewas bijvoorbeeld,” vervolgde Sam op een stekelige struik wijzend, „is dat bedoeld als voedsel voor de uitgemergelde kameel?”

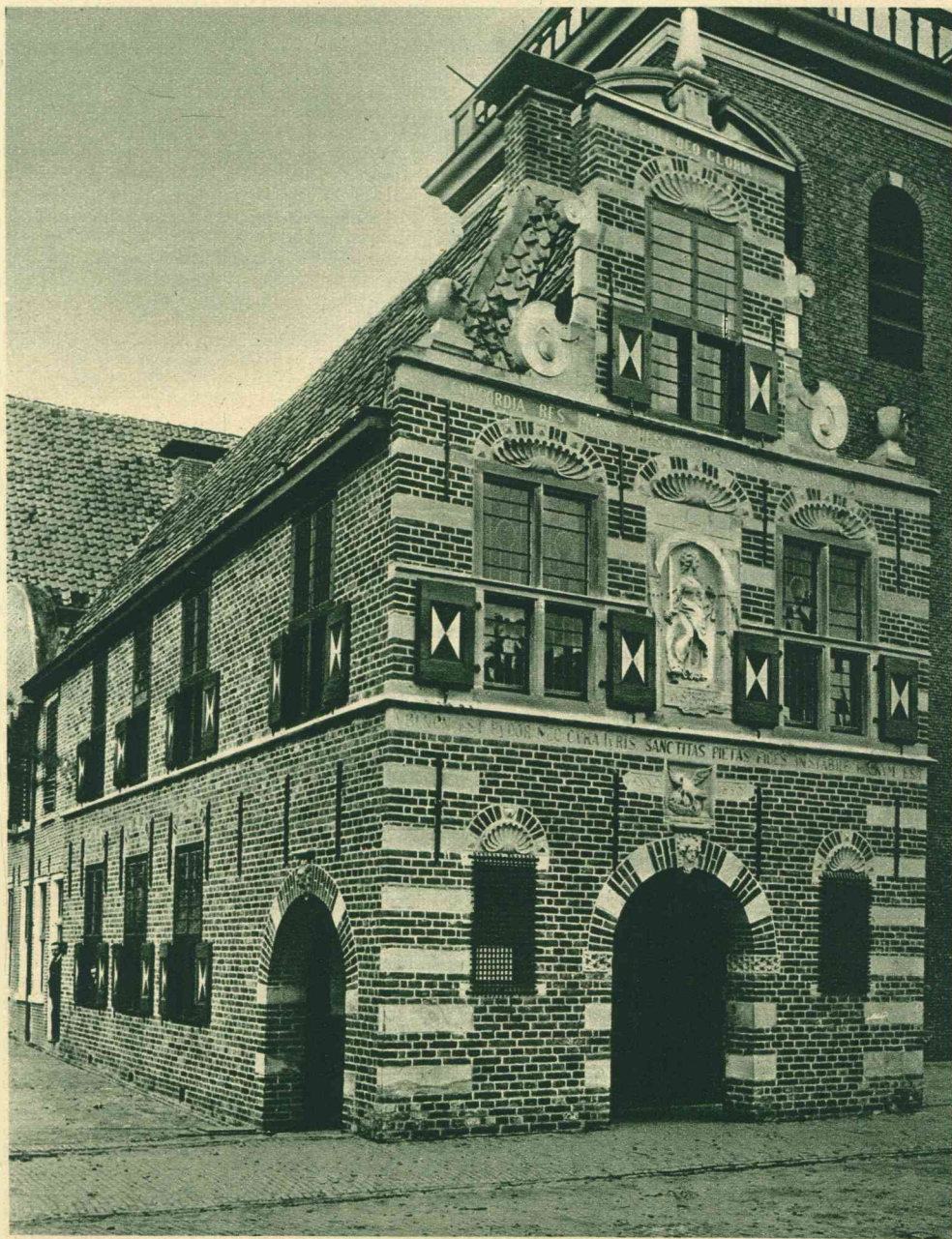
„Kameelen ken ik niet,” zei de verbaasde gids, „dit is de myrthen wasplant.”

„Myrthe?” vroeg Sam. „Heel praktisch bedacht om dat altijd bij de hand te hebben voor de kransen van de voorbijtrekkende overwinnendegeneraals. Zijn er veel generaals hier?”

„Weet ik niet,” ant-

Het vriendelijke in modernen stijl opgetrokken Raadhuis te Veendam.

Het fraaie uit het jaar 1630 dateerende Raadhuis te Appingedam. — Boven den ingang een pelikaan, die zijn jongen voedt met zijn hartebleed: symbool der ouderliefde. Daarboven Justitia, zinnebeeld der gerechtigheid. De boven dit beeld aangebrachte Latijnsche spreuk: Concordia res parvae crescunt, discordia res maximae dilabuntur (Door eendracht groeit het kleine, door tweedracht verkijnt het grootste) is wel een toepasselijk opschrift op een raadhuis. Het „Soli Deo Gloria” geheel bovenaan, legt een sprekende getuigenis af van den vromen zin onzer voorvaderen.

woordde de gids kort, „ik heb er nog nooit een gezien.”

„Geen kameelen en geen generaals! Laten we dan maar weer naar huis gaan, nadat we eerst van dit roemruchtig boschaadje van myrthe een foto gemaakt hebben en nog een van het „landhuis”. Het eenige lijkt mij, dat ik „mijn bezittingen in Mexico” verhuur aan een schilder, die wolkenstudie's wil maken.”

In den familiekring teruggekomen, vertelde Sam van zijn onder-
vindingen in Mexico.

Zijn vriend Jeff was er ook en hing welgedaan achter in een clubfauteuil, terwijl hij Sam's relaas met een grijns van genoeg aanhoorde.

„Ja,” besloot Sam tot zijn vrouw, „die erfenis, die die oudoom of achternicht jou heeft achtergelaten moge misschien als oefenterrein voor toekomstige Sahara-onderzoekers van waarde zijn, voor een rustig Canadeesch huisgezin kan het een waardevol woestijn genoemd worden.”

„Een woestijn,” riep de vrouw van Sam ver-
rukt uit, „hoe interessant. Wat zal Mevrouw Jefferson daarvan zeggen! Onze woestijnbezittingen. Niet ver-
koopen, hoor, Sam!”

„Verkoopen,” zei Sam grimmig, „wijs me den gek, die er iets voor biedt en hij heeft het.”

„Maar Sam,” zeizijn

vrouw bestraffend, „een woestijn! Dat is toch veel te leuk! En dan, in een woestijn moeten struisvogels zijn. Waarom heb je er geen voor me geschoten, ik heb juist struisveeren noodig voor een waaijer. Neen, je moet niet verkoopen!”

„De eerste struisvogel, die er komt, krijg je van me,” zei Sam gul, „maar verkoopen doe ik vandaag nog als ik er Kans toe zie.”

„Nou,” kwam Jeff tussenbeide, „ik geloof, dat je vrouw gelijk heeft, wacht er nog een beetje mee en overdenk de zaak nog eens. Verkoopen moet je natuurlijk, want wat doe je er mee, en je vrouw zal dat ongetwijfeld ook best vinden als zij de struisveeren maar krijgt.”

„Geef mij die foto's eens mee,” vervolgde hij, „en laat mij het geval nog eens overdenken. Toen ik in mijn jeugd als lichtmatroos voer, heb ik geleerd, dat alles waarde heeft en dat ik voor een paar kapotte zolen van afgedankte schoenen nog een mand met mandarijntjes kon krijgen, als je maar wachtte tot je in de goede haven was.”

„Daar we samen een vrij fijnen neus hebben,” ging hij grinnikend verder, „voor goede havens, zou ik niet weten waarom we er hier ook niet een zouden ontdekken.”

„Ik ben bang, dat de goede haven verzanden zal,” meende Sam, „als we met dat brok woestijn aankomen, maar ik vind het best.”

„Laten we het erop houden, dat je vrouw eerst haar struisveeren eruit krijgt,” zei Jeff, „en wij de rest samen deelen.”

„Goed,” antwoordde Sam onverschillig, „maar ik stel me toch niet veel voor van de stapels geld, die we er aan zullen verdienen.”

„Leuk,” riep zijn vrouw uit, „ik ga dadelijk morgen uitkijken naar struisveeren.”

„Daar nou,” zei Sam verslagen, „Jeff, dat heb jij ontketend en nu zal je dat ding ook verkoopen, en liefst zoo snel mogelijk, als je me voor een wissel waanzin wilt behoeden, want dat is toch niet meer te stoppen. Voor de eerstvolgende weken leef ik nu onder het regime: woestijn en veeren.”

„Maak je niet ongerust,” zei Jeff, terwijl hij opstond om heen te gaan, „ze zeggen, dat waanzin dicht bij genie staat en daar ben jij toch nog een veilig eind vanaf.”

„Mijnheer,” sprak de bezoeker tot Jeff, „ik ben gekomen om eens met U te praten over de advertentie die u geplaatst hebt, betreffende een wasfabriek.”

„Juist, zeer juist,” riep Jeff uit. „Gaat u zitten en maak het u gemakkelijk, dan vertel ik u de bijzonderheden.”

„Het betreft hier een bezitting van een van mijn vrienden, die zelf niet tijd heeft om de plaats te exploiteeren en mij vroeg eens voor nem te willen uitkijken. Zooals u in de advertentie heeft gelezen, gaat het hier om ongeveer 500 H.A. grond in Mexico en bij voorbaat moet ik u zeggen, dat u bij het eerste gezicht 'n troosteloos indruk van den grond zou krijgen. Maar grond koopen doet men niet voor het natuurschoon, dat doen alleen vrouwen en Europeanen. Er zit geld in, dat is de quastie en veel geld, dat kan ik u verze-

keren. — Kijkt u bijvoorbeeld deze foto. Op 't eerste gezicht niet erg opwekkend, in het geheel niet opwekkend. Geheel zooals u zegt: een beetje woestijnig. Maar dat zijn oppervlakkige indrukken. Ziet u die struiken? Myrthe, mijnheer, niets dan myrthe. De Myrica cerifera L. Misschien zegt u dat nog niet veel. Laat ik er dan bijvoegen, dat door het koken der vruchten de plantenwas verkregen wordt, de beste kwaliteit plantenwas!

„Het procédé is heel eenvoudig en aanschaffing van dure machines is overbodig. Ook een huis is er reeds, hier bijvoorbeeld op deze foto kunt u de schuur zien. Een foto van het huis heb ik niet, maar u kunt zoo al het een en ander zien.

„U moet nu goed tot u laten doordringen, wat ik u aanbied. Een kapitale lap grond, begroeid met Myrica, met in het wild groeiende Myrica! Myrica, die iedereen anderen plantengroei heeft verdrongen, want u zult er geen andere plant vinden. Gelooft U maar, dat dit land met een weinig primitieve bebouwing niet weinig zou opbrengen.

„Een werkplaats is aanwezig waar u voorloopig de fabricatie in kunt onderbrengen. Het kleine volume van het afgewerkte product zal de vracht zeer laag houden en u kunt dus hier in de Vereenigde Staten concurreren met een product, dat verkregen is uit gratis grondstoffen!

„U zult dus ongetwijfeld ver onder iedere concurrentie kunnen gaan. Het is hier alsof u 'n staalwerk koopt, dat op de ijzermijn gebouwd is, terwijl tevens nog alle onkosten van de ontginning vervallen, want u hoeft de grondstof slechts te plukken!

„Moeite en onkosten geen! U kunt met een potloodje en een papiertje narekenen in hoeveel jaren u binnen zult zijn.

„Werkelijk, voor iemand, die vrij is en een kleine som in handen heeft, zou ik geen beter voorstel weten.”

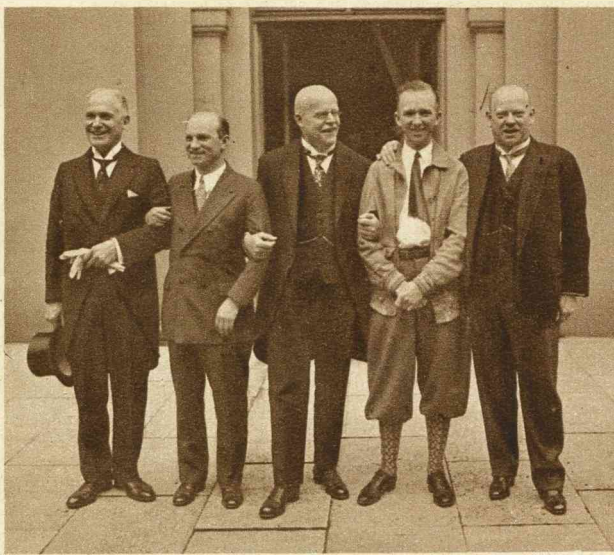
Nadat de mijnheer Jeff's vertoog met veel enthousiasme had gevolgd, vroeg hij nog eenige dagen bedenktijd.

„Ik hoop, dat ik er in zal slagen het land zolang voor u in handen te kunnen houden,” zei Jeff, terwijl zij met een harte-

De Oceaanvlieger Chamberlin en zijn passagier te Berlijn.

Chamberlin, die na zijn noodlanding te Kottbus zijn vlucht naar Berlijn heeft voortgezet, is aldaar op spontane en enthousiaste wijze gehuldigd. Natuurlijk deelde ook zijn passagier Levine in de hulde. Links: Na een eerdere om Berlijn te hebben gevlogen, daalt Chamberlin op het Tempelhofer Feld. Rechts: De koene aviateur (rechts) en Levine (links) op de schouders van het geestdriftige publiek. (X) De Amerikaansche gezant Schurmann.

De Oceaanvlieger Chamberlin en zijn passagier te Berlijn
De ontvangst door den Rijkskanselier, V.l.n.r.: De Amerikaansche gezant; Levine; Rijkskanselier Marx; Chamberlin; Stresemann, Minister van buitenlandse zaken.

lijken handdruk scheidden. Daarna stak hij een sigaar op en grinnikte.

Eenigen tijd later belde Jeff zijn vriend Sam op en vroeg hem te komen.

„Sam,” zei hij, toen deze gekomen was, „hier is een chèque voor 24.000 dollar.”

„Dank je,” antwoordde Sam, terwijl hij zorgvuldig de chèque opvouwde en in zijn portefeuille borg.

„A propos,” vervolgde hij, „waar is het voor? En wat moet ik er voor doen?”

„Hier je handtekening onder zetten,” antwoordde Jeff.

„Laat maar eens lezen,” zei Sam.

„Hemel,” riep hij uit, nadat hij een oogenblik gelezen had, „500 H.A. land, reeds

gedeeltelijk begroeid en verder zeer geëigend voor beplanting met Myrica cerifera L. Wat is dat? Myrica cerifera L.?”

„Weet je dat niet eens?” vroeg Jeff uit de hoogte.

„Is het soms zangzaad voor struisvogels? Maar laat me verder lezen: „tegen den prijs van 1 cent per vierkanten Meter.” Dat is 50.000 dollar! Jeff,” vervolgde hij bestraffend, „er ontbreken duizend dollar aan de chèque!”

„Ik heb er eerst 2000 dollar afgehouden voor die struisveeren van je vrouw.”

„Jeff,” zei Sam uit 't diepst van zijn hart, „je bent 'n genie. Maar wat in 's hemelsnaam is Myrica en wat wil die vent, die het koopt, er mee?”

„Sam,” antwoordde Jeff, „als oudere vriend kan ik het je zeggen: je hersens gaan hard achteruit, het eenige verstandige wat je gedaan hebt, is die foto te maken van die stekelplantjes. — Zonder die en een Lexicon was ik er misschien ook niet gekomen.”

„Maar waarom in 's hemelsnaam wil die vent in die woestijn Myrica gaan pooten?”

„Sam,” bestrafte Jeff, „is de chèque goed?”

„Ik hoop het tenminste,” riep Sam uit, terwijl hij de chèque tevoorschijn haalde en zorgvuldig bestudeerde.

„Welnu,” ging Jeff verder, „laat die man dan zijn genoegens ook.”

De kunst van FOTOGRAFEEREN

IETS OVER CAMERA'S.

Nu het mooie weer aankomt, waarnaar ieder, die zich voorstelt met de vacantie naar buiten te gaan, zoo verlangd heeft, zullen weer, als elk jaar, nieuwelingen zich bij de schaar amateurfotografen aansluiten. Als twee groote vraagtekens zullen hun oogen de verscheidenheid van foto-apparaten in de diverse uitstallkasten aanstaren, want het wordt bij de vele soorten en modellen steeds moeilijker, een keuze te doen. Voor die nieuwelingen wil ik hier eenige wenken geven en ik hoop ook in mijn eerstvolgende artikelen den beginner weer eens wat op weg te helpen.

Voorreest dus de moeilijke vraag: „Welke camera?” Bij de beantwoording hiervan zou ik het liefst met een weervraag beginnen en die zou luiden: „Voor welk doel?” Het soort camera hangt toch ten nauwste samen met het doel, dat men beoogt. Wie alleen maar gaat fotografeeren om een reissouvenirtje te hebben aan een leuke situatie of een groepje van aangenaam reisgezelschap, kan de eenvoudigste camera gebruiken, vooral midden in den zomer als het licht bij mooi, zonnig weer heel sterk is. Men behoeft er niet veel geld voor uit te geven. Neem een vestzak- of een nummerrooter Kodak of zelfs een kleine Brownie of een daarmee gelijkstaand type van ander fabrikaat en volg stipt de voorschriften op. Koop er vervolgens een ontwikkeltank voor op reis bij om de kiekken bij daglicht te kunnen ontwikkelen en er zullen vaak heel aardige kiekjes voor den dag komen. Ieder kan op deze wijze wat produceeren; laat mij er echter bijvoegen, dat, om met een dergelijke uitrusting iets werkelijk artistieks te scheppen, een zeer geoefend oog en een geoefende hand noodig zijn. Voor studie deugt het type niet. Wie zich voorstelt, grondig te leeren fotografeeren, koope een goede klappcamera met behoorlijke lichtsterke lens b.v. F 4,5 of F 6,3 en een matglas, waarop hij bij gebruik van statief naar eigen smaak kan leeren instellen. Of wel, men schaffe zich een spiegelreflex aan, waarin men het beeld tot het oogenblik van opname op plaatformaat kan zien en scherp kan stellen zonder een statief te gebruiken. Een bezwaar tegen deze soort camera is wel, dat ze door grootte en zwaarte lastig mee te nemen zijn en ook dat ze duur zijn om aan te schaffen. De klappcamera blijft m.i. nog altijd het beste universeel apparaat.

Ook de stericamera, die tot mijn groote verbazing hier te lande zoo weinig gebruikt wordt, is een reiscamera bij uitnemendheid. Er is beslist niets aantrekkelijker dan een steriofoto van mooie plekken of aangename momenten, die we willen vastleggen om ze bij beschouwing der foto's later nog eens intens in de herinne-

ring terug te roepen. Ze geeft ons die beelden in natuurlijk perspectief en volkomen natuurgetrouw weer, brengt ons terug midden in het tafereel, dat we met ons oog aanschouwden. Als we onze beeldjes in een steriokijker bezien, staan we als het ware weer midden in de natuur, krijgen een gevoel, of we de vruchten en bloemen van de boomen kunnen plukken of de vriendenhand drukken, die ons van uit de foto wordt toegestoken. Het is de natuur zelf, die ons teruggegeven wordt, zooals we die met onze oogen zagen. Daarbij kunnen de enkelbeeldjes van een 6 bij 13 of zelfs een 4,5 bij 10,7 stericamera nog een heel goed effect in een album maken en zijn ze, bij gebruik van een behoorlijk apparaat, tot op een flinke maat te vergrooten. Men schaffe zich geen grootter formaat dan 6 bij 13 aan om redenen, die ik later wel eens zal uiteenzetten.

Over het begrip „goede lenzen” moet ik ook nog wat zeggen. Wat is een goede lens? Mijn antwoord is alweer: „Voor welk doel?” Er is een tijd geweest, waarin men telkens scherper tekenende lenzen vroeg. Hiervan zijn velen teruggekomen; vooral voor land-

een lichtsterk objectief geeft dit den leek vaak een verkeerd indruk; het is mij al vaak gebleken, dat men meent, dat zulk een objectief meer licht doorlaat, ook wanneer het tot op een kleine opening gediaphragmeerd is. Dit nu is niet het geval; een dubbel-anastigmaat F 4,5, gediaphragmeerd op F 8, laat niet meer licht door dan een aplanaat of een heel goedkoop, enkelvoudig lensje met dezelfde opening. Theoretisch moet dan de lichtsterkte hetzelfde zijn en practisch zal men bemerken dat het goedkope lensje, dat in tegenstelling met het dure, zesdeelige objectief, maar uit één glas bestaat, vaak een kortere belichting behoeft. Het voordeel van het lichtsterke objectief bestaat daarin, dat men het ook bij ongunstige omstandigheden kan gebruiken. Het verdient echter voor den beginner aanbeveling met een niet grootter opening dan F 8 te werken, want hoe grootter de opening, hoe lastiger het werken wordt. Het „waarom” bespreek ik wel wanneer ik het onderwerp „dieptescherpte” eens behandel, waarmee het voorgaande samenhangt. Ik gebruikte hierboven het woord „diaphragmeeren”; voor hen, die dit niet verstaan, wil ik even vertellen,

dat de betere lenzen voorzien zijn van een scherpmpje, dat zich vóór, achter of in het objectief bevindt en waarin een verstelbare opening is. De aanduiding F 8, F 11 etc. beteekent, dat die opening een achtste of een elfde van den brandpuntsafstand is. Deze is weer gelijk aan den afstand van het midden der lens tot de plaat, als de camera op oneindig is uitgetrokken. De hoeveelheid licht, die door de grootere of kleinere opening wordt doorgelaten, is recht evenredig met het vierkant van die opening, m.a.w. een tweemaal grootere lensopening laat viermaal zoo veel licht door. Een direct gevolg hiervan is, dat men bij een tweemaal grootere opening viermaal korter kan belichten. Men begrijpt nu het voordeel van het meer lichtsterke objectief. De diaphragmannummers zijn op de camera's meestal zóo aangegeven, dat men met elk opvolgend kleiner nummer tweemaal langer moet belichten.

Verder bevindt zich aan een goede camera nog een instelschaal met schroef, waarmee men de camerabalg kan verlengen of verkorten, naarmate men op een bepaalden afstand wil scherpstellen zonder controle op het matglas, dus bij werken uit de hand. Die afstand moet men dan meten of leeren schatten. Hierbij zij nog opgemerkt, dat bij zeer korten afstand en dus langeren balg- uittrek de lichtsterkte af- en dus de belichtingstijd toeneemt. Ook hierop kom ik later nog wel terug.

Nu nog dit: Wie zich de luxe kan veroorloven, schaffe zich een niet te groot formaat camera aan en neme meteen een bijpassende vergrootingsinrichting, die tegenwoordig al heel goedkoop verkrijgbaar is. Het werken met een klein formaat is goedkoop en gemakkelijk en men kan even snel een vergrooting maken als een afdruk, terwijl men bij vergrooten het beeld beter kan controleren. Het 6 bij 9-formaat is nog heel aardig voor albumplaatjes en zelfs het vestzakformaat kan als zoodanig dienst doen, terwijl de met een prima lens opgenomen foto's om zoo te zeggen onbeperkt kunnen worden vergroot.

V.

In het Mastbosch bij Breda.

(Naar een ons door abonné K. B. te Leiden gezonden foto).

schap wordt die uiterste scherpte niet meer gevraagd. Als men het geld er voor overheeft, doet men het beste, een goed, in allen deele gecorrigeerd, objectief te nemen, een anastigmaat of dubbel-anastigmaat van een lichtsterkte F 4,5 of 6,3, maar voor buitenopnamen 's zomers kan een eenvoudige aplanaat F 8 uitstekend dienst doen, zelfs een lensje F 11 kan nog best uit de hand gebruikt worden. Dit kan men echter niet een universeel-camera noemen, die in alle gevallen prettig werken garandeert. Men kan een te veel aan lichtsterkte wel dempen en een te veel aan scherpte wel verzachten, maar het omgekeerde is niet het geval. Wanneer men spreekt van

De plechtige bijzetting van generaal Van Heutsz

Links: Nadat de kist uit het Koninklijk Paleis was gehaald, werd zij op een door zes paarden getrokken affuit geplaatst. Rechts: Terwijl het stoffelijk overschot naar buiten wordt gedragen, presenteert het detachement Indische militairen het geweer.

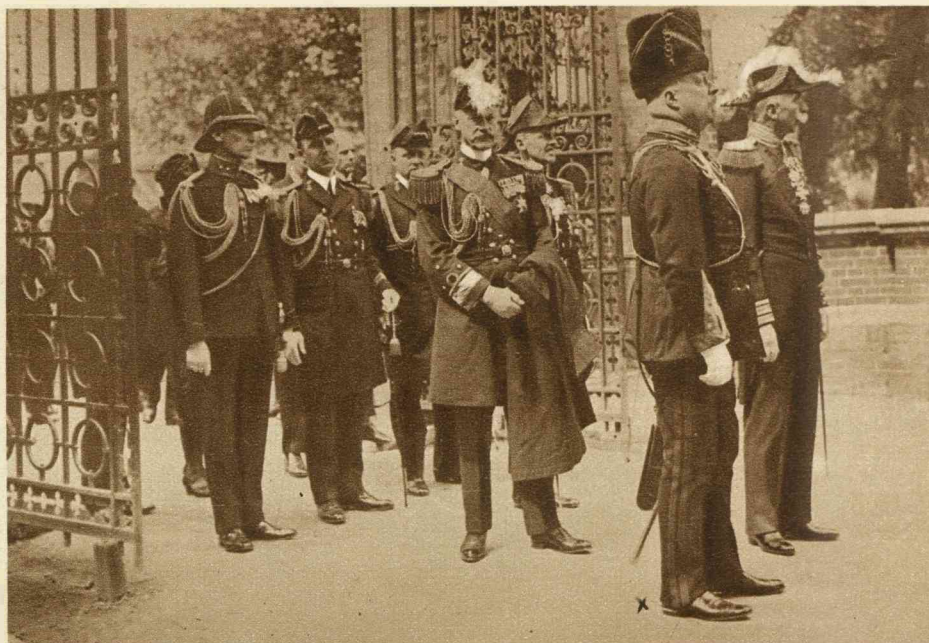
De stoet onderweg, bij het passeeren van de Blauwbrug. Generaal Muller Massis (x), commandant van ons veldleger, gaat met zijn staf voor de baar uit. Achter het stoffelijk overschot dragers van de Militaire Willemsorde.

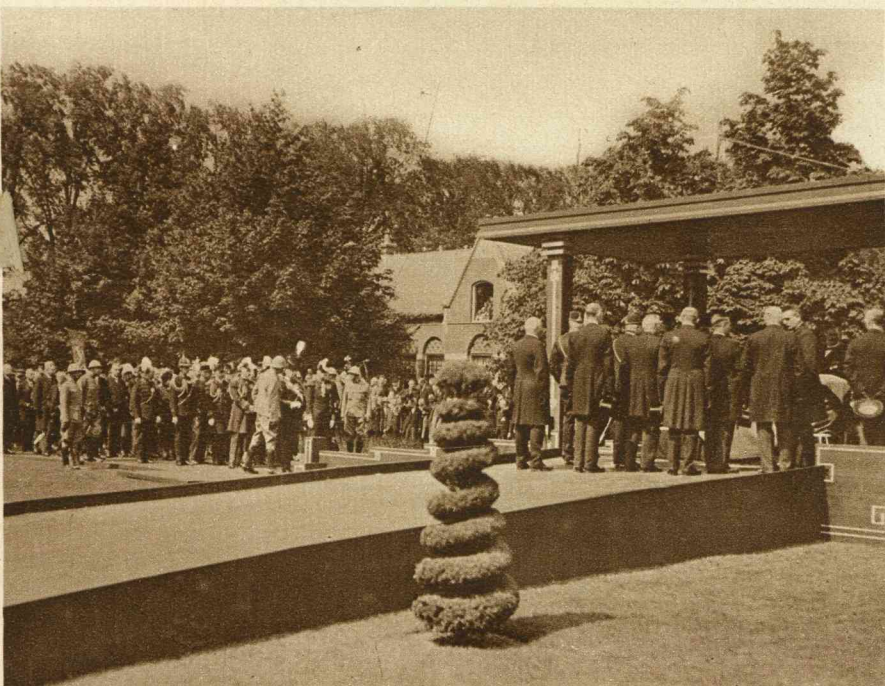
Groep van hoofd- en opperofficieren uit den stoet.

Terwijl het vuurpeloton een salvo lost, wordt het stoffelijk overschot de Oosterbegraafplaats opgedragen.

Prins Hendrik (x), in de uniform van generaal van het Indische leger, op de Oosterbegraafplaats.

De kist wordt op de katafalk geplaatst, waarna verschillende autoriteiten het woord voerden.

Het stoffelijk overschot wordt in het grafmonument geplaatst.

DE STEM IN DE RADIO

Voor mij is *dit* altijd het eigenaardige, ik mag wel haast zeggen: geheimzinnige van radio geweest, dat je geluiden hoort, muziek of een redevoering, zonder dat je eigenlijk nog precies weet, waar ze vandaan komen."

Deze opmerking maakte mijnheer Dick eens tegen mij, en ik moest eerlijk bekennen, toen ik er over nadacht, dat hij gelijk had. Sinds dien tijd heb ik zelf wel eens die methode toegepast. Hij zei: „Je neemt de koptelefoon of schakelt den luidspreker in en luistert. Dan hoor je wat, en door dan na te gaan op welke golflengte je zit, of, als je een bekende melodie hoort, door het programma te raadplegen, zoek je dan uit of je Davenport, Hilversum, Parijs of welk ander station ook hebt. Dat vind ik veel interessanter, dan de gebruikelijke manier."

„Maar mijnheer," vroeg ik hem, „stel nu eens, dat u iets hoort, wat niet door een van die bepaalde golflengten, of hoe u dat noemt, wordt overgebracht en u kon het ook niet op het programma vinden. . . dan zoudt u toch niet weten, waar het vandaan komt en wat het was?"

„Neen juffrouw Dicks," zei hij. „Maar zoo iets gebeurt niet dikwijls. Ja, je hoort wel eens morse-teekens, en als je die niet kunt lezen, dan weet je natuurlijk niet van welk schip die komen, zelfs niet eens of het een schip is, dat ze uitzendt. Ze kunnen het immers ook op het vasteland doen."

„Ik vind het een beetje griezelig," zei ik. „Ik vind die radio erg mooi en ik beschouw het als een wonderlijke uitvinding. Het was dan ook erg vriendelijk van u, mijnheer, om een aftakking — noemt u het niet zoo? — te laten aanleggen naar mijn kamer, want ik ken geen grootter genoeg, dan naar de muziek te luisteren. Maar ik wil graag weten, wát ik hoor. Ik vind het zoo griezelig, als je geluiden hoort zonder te weten, waar die vandaan komen! Veronderstel eens, mijnheer, dat u stemmen zoudt horen, die niet van deze wereld waren!"

Mijnheer Dick keek mij met gefronste wenkbrauwen aan. „Dat is onzin," zei hij. „Radio is een zuiver mechanische uitvinding. De veronderstelling, dat wij door haar boodschappen zouden kunnen ontvangen van een andere wereld, is dwaasheid!"

Mijnheer Dick ging er altijd grootsch op, dat hij aan zulken onzin niet geloofde. Hoewel, sinds zijn vrouw stierf . . .

Dat was een treurige geschiedenis. Natuurlijk weet ik er alles van. Ik ben altijd in de familie geweest, sinds ik, toen ik zestien jaar was, door de oude mevrouw werd aangenomen om voor de kinderen — jonheer Dick en James — te zorgen. Ik heb hen allebei zien groot worden en ik heb óók gezien, hoe de welstand van de familie toenam. Toen mijnheer Dick trouwde, ben ik naar hem en zijn vrouw gegaan, om voor den kleinen Eric te zorgen. En toen deze te groot werd om mijn zorgen te behoeven, ben ik in betrekking gebleven als huishoudster. Met de familie mee verhuizend telkens naar een grootter en mooier huis, tot ze eindelijk op dit buiten kwamen. Een groot buiten, dat was altijd het ideaal van mijnheer Dick geweest. Maar naar

het schijnt, kun je wel een ideaal bereiken, maar heelemaal gelukkig worden, dat kan toch blijkbaar niet. Ook hij was ten minste niet gelukkig, hoewel zijn lievelingswens was vervuld.

Er waren sommige mensen, die mijnheer Dick voor hardvochtig hielden. Ze vergisten zich echter. Hij was alleen maar trotsch, vreeselijk trotsch. En als iemand hem in zijn trots krenkte, dan vergaf hij dit nooit.

En het was juist in zijn trots, dat Eric hem kwetste. Dodelijk kwetste. Het was natuurlijk zijn bedoeling niet: geen zoon hield ooit meer van zijn vader dan Eric deed.

schreien en smeeken en de koele en onverbiddelijke antwoorden, die mijnheer Dick gaf.

Mevrouw was een zachte, lieve vrouw: ze verafgoodde haar man en haar jongen. In de gegeven omstandigheden was ze hulpeloos, ze kon alleen maar schreien en smeeken.

Ik hoorde de geschiedenis bij gedeelten: een gedeelte van Eric, een gedeelte van mevrouw en een gedeelte van het meisje. Hoewel Eric zijn vader ernstig had gegriefd, wilde deze hem vergeven, op voorwaarde echter, dat het oogenblikkelijk tusschen hem en het meisje uit zou zijn. Het meisje zou haar ontslag krijgen en een flinke som gelds als schade-

loosstelling. Maar Eric wilde hiervan niets weten: hij was van zijn plan, met haar te trouwen, niet af te brengen.

Het eind van het onderhoud was geweest, dat Eric had gezegd: „Als u haar het huis uitstuurt, kunt u mij ook wel wegsturen."

Waarop mijnheer Dick had gezegd: „Heel goed. Ga of blijf, net zooals je wilt. Zij gaat echter in ieder geval weg!"

En wat mevrouw ook smeekte en deed, mijnheer Dick bleef onverbiddelijk.

Dienzelfden avond nog verlieten Eric en het meisje het huis . . .

Gedurende drie lange jaren sprak mijnheer Dick met geen woord over hen. Toen kwam Eric terug om zijn moeder te zien, die op sterven lag. Het weerzien van haar jongen, dien zij zóó liefhad, brak haar hart. Hij bleef tot na de begrafenis en ging toen weer weg.

„Maar mijnheer Eric," zei ik tegen hem, want ik wist, dat hij een lang onderhoud met zijn vader had gehad, „mijnheer Eric, u blijft nu toch zeker hier?"

„Dat kan niet, juffrouw Dicks," zei hij. Het deed mij pijn, toen ik zag, hoe bedroefd hij was. En hij zag er zoo schamel uit, en net alsof hij

niet goed te eten kreeg. „Het kan niet," zei hij. „Ik kan niet terugkomen op de voorwaarden van mijn vader, en hij wil mij niet terughebben op andere!"

Ik geloof, dat de voorwaarden van mijnheer Dick waren, dat Eric zich van zijn vrouw zou laten scheiden. Natuurlijk zou hij haar dan wel schadeloosstellen. Maar hier wilde Eric niets van weten.

„Mijnheer Eric," zei ik tegen hem, „die geschiedenis is de dood van uw moeder geweest; uw vader zal er óók aan te gronde gaan."

Hij haalde zijn schouders op.

„Juffrouw Dicks," antwoordde hij, „een man moet doen hetgeen hij meent, dat goed is. Ik wil heusch niet koppig zijn. Maar ik kan haar niet aan den dijk zetten. Zij is daarvoor . . ."

Hij bloosde als een schooljongen. Toen vervolgde hij: „Ze houdt zoo veel van me, juffrouw Dicks. Ze doet alles, om mij hetgeen ik verloren heb, te doen vergeten. Ze is altijd geduldig, ondanks allen tegenslag. Ze zorgt zoo goed voor mij. En dan zijn er de kinderen. We hebben twee jongens. Mijn jongens, juffrouw Dicks. En die kan ik ook niet in den steek laten. Ze zijn ook zoo lief?"

U ziet, het was een moeilijk geval. Er was geen middenweg, geen uitkomst. Vader en zoon wilden van geen wijken weten, konden niet wijken. De een niet door zijn trots, de ander niet door zijn trots en om hetgeen hij moest achterlaten. Maar ik voelde toch een stekende pijn in mijn hart, toen ik dien jongen in de kou met zijn dunne overjasje aan en met zijn kin in de lucht het huis van zijn vader zag verlaten . . .

Doch ik kon niets doen, niets.

Het was daarna, dat mijnheer Dick zoo dol

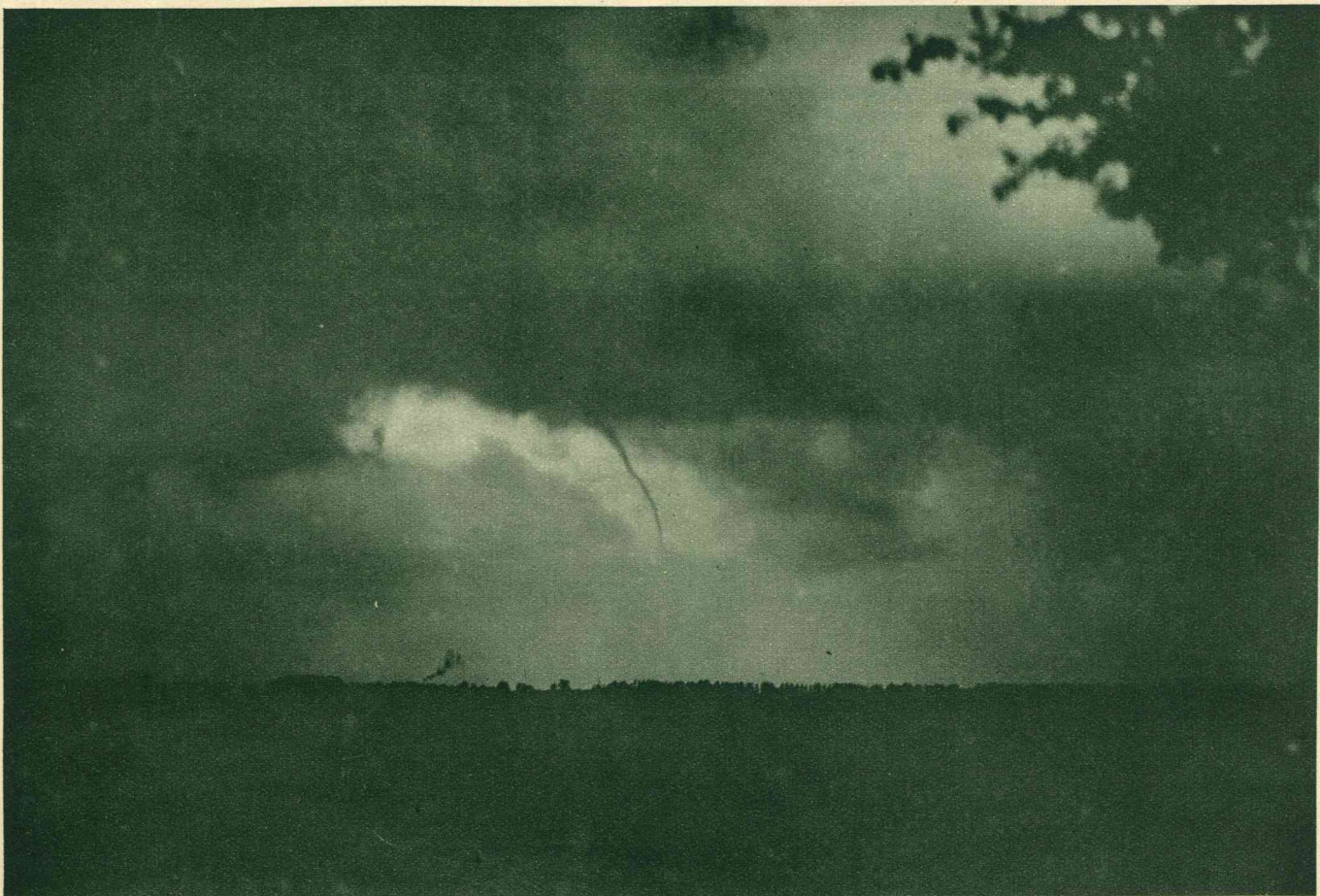
In de Beiersche Hoogalpen

Een buitengewoon fraaie opname, die de woeste onherbergzaamheid van dit gebergte duidelijk doet uitkomen.

Maar hij was jong: nauwelijks twee en twintig toen. Hij had jong bloed in zijn aderen, en het meisje — de kamenier van zijn moeder — was knap, erg knap, en hoewel mijnheer Dick het nooit wilde gelooven, hield ze erg veel van Eric.

Eric was heelemaal niet bang voor zijn vader en hij ging daarom naar hem toe en vertelde, dat hij met het meisje — Daisy heette ze — wilde trouwen. Wat ze tegen elkaar zeiden, weet ik niet, maar er was een vreeselijke scène. Eric kwam zoo bleek als een doek uit de bibliotheek en ik zag even later mijnheer Dick peinzend voor zich uit zitten staren. Zijn gelaat had een harde uitdrukking. Evenals dat van Eric. Ze hadden allebei hetzelfde koppige karakter.

Met mevrouw had er ook een vreeselijke scène plaats. Hoewel de deur van de bibliotheek dicht was, hoorde ik haar toch

Hoe een naderende cycloon er uit ziet

Hierboven brengen wij een bijzonder belangwekkende foto, die Dinsdagmorgen der vorige week om circa half tien door den fotografischen dienst van de K.L.M. boven het vliegveld Waalhaven werd genomen, toen zich plotseling in Z. W. richting een windhoosverschijnsel voordeed. Op deze reproductie zijn zeer duidelijk dezelfde verschijnselen te zien, die men in den Achterhoek waarnam. Ook hier ziet men (midden op de foto) aan de donkere wolk een slurfachtig aanhangsel, dat naar de aarde is toegebogen.

op radio werd. Hij was stil en zwijgzaam geworden. Ik geloof, dat er meer in hem omging, dan hij ons liet merken. Ook al weer zijn trots. Het grootste deel van den dag bracht hij door met zijn radiotoestel, allerlei proeven nemend, zooals hij het noemde. Hij wist er wel niet veel van, maar hij was toch altijd bezig, nu eens dit station opzoekend, dan weer

„Ja, een . . . stem. Een stem, die door de muziek heen sprak.”

Ik schudde mijn hoofd.

„Nee, mijnheer. Ik heb geen stem gehoord. Niets anders dan de muziek. Maar waarom vraagt u dat, mijnheer? Is er iets bijzonders?”

Maar hij wilde het mij niet vertellen.

Twee avonden later belde hij mij weer. Weer deed hij dezelfde vraag. En weer vertelde ik hem, dat ik geen stem had gehoord. Toen verstoutte ik mij te vragen: „Was het een stem, die u kende, mijnheer?”

Hij schudde zijn hoofd. Er was een zonderlinge uitdrukking in zijn oogen. Hij keek achter zich, alsof hij verwachtte, dat er iemand stond.

„Ga hier zitten,” zei hij, „en luister eens.”

Ik nam plaats en luisterde. Maar ik hoorde niets dan de muziek. Hij ook niet, geloof ik.

Den volgenden en den daaropvolgenden avond zat ik bij hem in de bibliotheek, maar ik hoorde niets, wat niet op het programma stond. En hij liet ook door niets blijken, dat hij iets bijzonders had vernomen. Maar op den avond daarna kwam dokter Bleek bij hem dineeren. Na het diner gingen zij naar de bibliotheek en luisterden naar de muziek. Bijna onmiddellijk belde mijnheer mij.

„Juffrouw Dicks,” zei hij, „ik heb die stem wéér gehoord.”

Ik keek hem verbaasd aan.

„En de dokter heeft ze ook gehoord. Het kan dus geen zinsbegoocheling zijn.”

De dokter schudde zijn hoofd.

„Ik weet niet, wat ik er van denken moet,” zei hij, „maar ik heb de stem ook heel duidelijk gehoord. Het is niets bovennatuurlijks, geloof ik. Het is een stem, die we niet kennen; een stem, die niemand van ons nog ooit heeft gehoord. En die stem weet iets van Eric . . . of schijnt iets van hem te weten. We zullen spoedig zien, wat de feiten zijn. Maar . . . kan het Eric zelf niet zijn?”

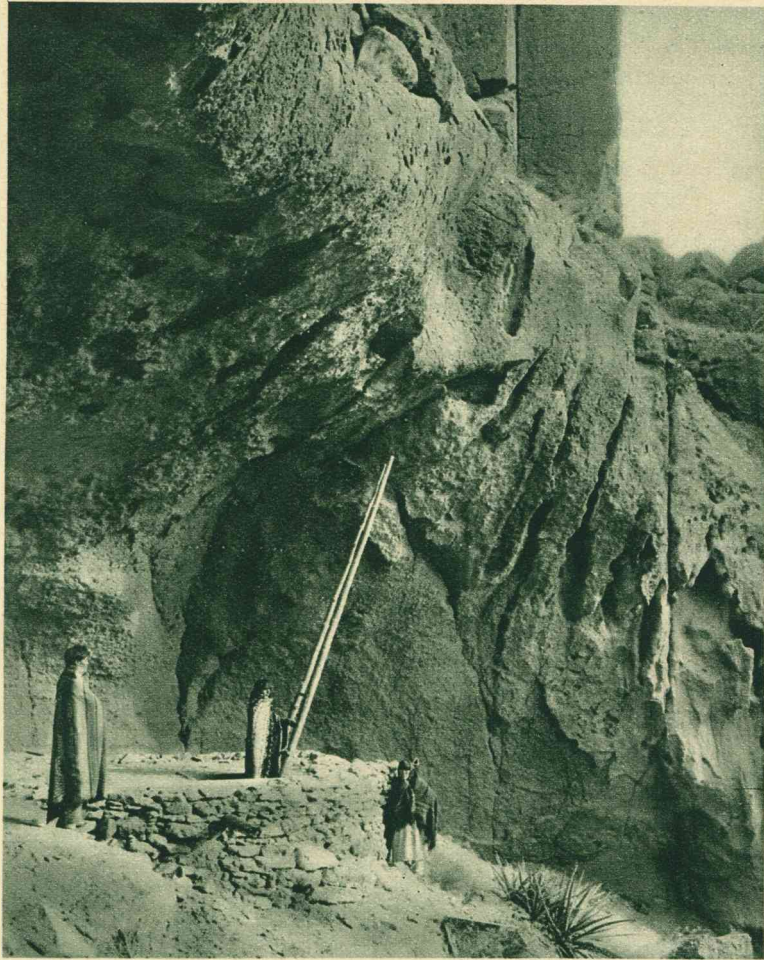
Mijnheer Dick schudde zijn hoofd.

„Zooiets zou mijn zoon niet doen,” zei hij eenvoudig. „Hij zou nooit vragen. En bovendien was het de stem van een vrouw.” — „Misschien zijn vrouw dan?”

„Hoe zou zij het kunnen? En het was haar stem trouwens ook niet, dat weet ik zeker.”

„Een vriend dan, die een zendstation heeft?”

„Dat betwijfel ik. Maar we zullen het wel te weten komen.” Mijnheer Dick wendde zich tot mij. „Juffrouw Dicks, die stem heeft gezegd, dat mijn zoon ziek is, dat zijn vrouw en kinderen bijna sterven van honger. Ze heeft mij voorgehouden, wat mijn plicht als vader is; ze heeft mij duidelijk gemaakt,

Uit den voorhistorischen tijd

De ruïne van een soort rots-kerk, de z.g. Ceremonial Cave in de Frijoles Canyon (Staat New-Mexico, V.S.). Deze „kerk” werd ontelbare eeuwen geleden door de onbekende prehistorische bewoners van de rots-plateaux in het Zuidoosten der Vereenigde Staten in de bergen uitgehouwen. Om de aanvallen hunner vijanden beter te kunnen weerstaan, hakten deze volkeren hun gebouwen in de rotsen uit.

dat. Hoofdzakelijk luisterde hij naar de muziek. Hij hield erg veel van muziek. Het mooiste toestel, dat een amateur kan verlangen, had hij zich aangeschaft. In iedere kamer van het huis, de mijne niet uitgezonderd, was een luidspreker, en als het noodig was, konden ze allemaal tegelijk worden aangezet.

Hij sprak bijna nooit van Eric, maar op zekeren dag zei hij: „Juffrouw Dicks, ik ga mijn testament veranderen. De helft van mijn geld zal ik aan liefdadige instellingen vermaken en de andere helft aan jou.”

„Maar mijnheer,” zei ik, „en wat moet er dan met mijnheer Eric?”

Hij fronste zijn voorhoofd en zei: „Zolang als hij bij die vrouw blijft, krijgt hij geen cent van mij. Zij zal er geen cent van zien . . . of ze moet hem opgeven.”

Ik wist, dat het geen zin had, om iets ten gunste van Eric te zeggen. Daarom zweeg ik maar.

Het was een paar avonden later, dat hij mij belde. Ik zat juist in mijn kamer te luisteren naar een concert uit Londen. Toen ik in de bibliotheek kwam, zat mijnheer Dick in een gemakkelijken stoel en luisterde eveneens. De luidspreker, die in den hoek van het groote vertrek stond, zond een stroom van welluidende muziek de kamer in. Hij keek naar het instrument, alsof hij ieder oogenblik verwachtte, dat er iets bijzonders uit te voorschijn zou komen.

„U heeft om mij gebeld, mijnheer?” vroeg ik.

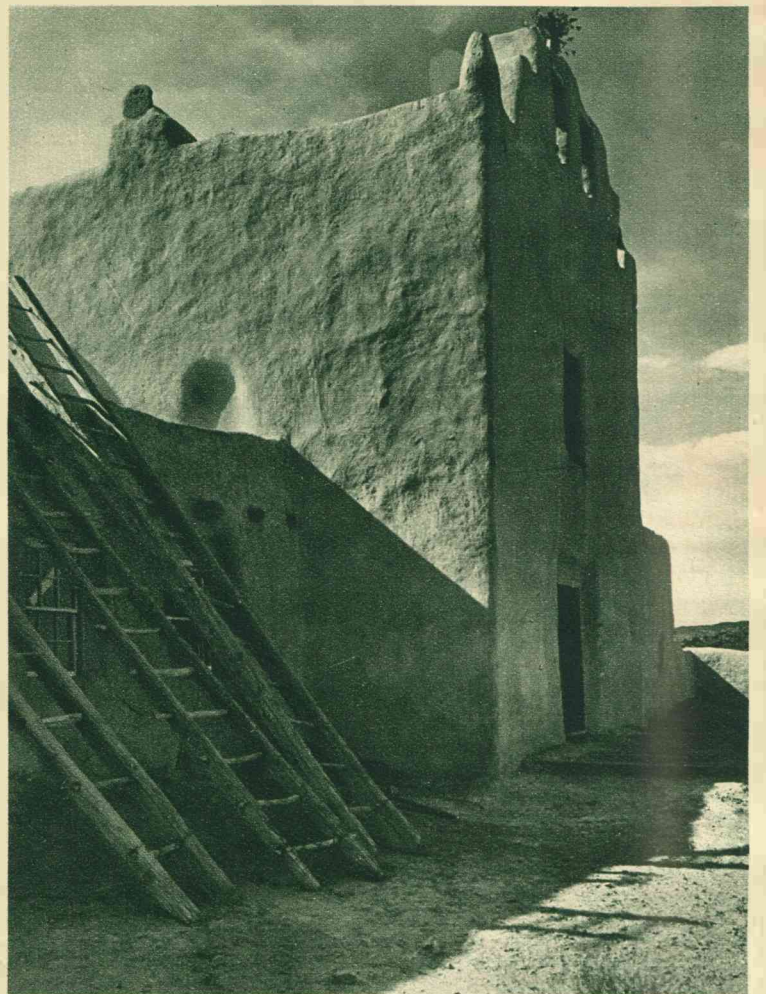
Hij draaide zich om in zijn stoel en keek mij aan.

„Juffrouw Dicks,” zei hij, „heeft u ook geluisterd?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde ik. „En ik vind het heel mooi. Er zijn heelemaal geen storingen vanavond.”

„Hoorde u,” vroeg hij toen langzaam, „hoorde u óók iets anders dan muziek?”

„Iets anders, mijnheer?”

Een oude kerk,

in het jaar 1699 door Spaansche paters in Logura, een Indiaansch dorp in den staat New Mexico, gebouwd.

dat ik mijn eigen vleesch en bloed heb verloochend, mijn zoon aan mijn trots heb opgeofferd. Ik begrijp het niet. Ik weet niet, waar die stem vandaan komt. Iemand heeft dit middel te baat genomen, om mij de waarheid te vertellen, om mij voor te houden, wat ik heb te doen.”

Hij haalde diep adem. Zijn gezicht stond moe en zorgelijk; er blonk een traan in zijn oogen.

„Juffrouw Dicks, maak bedden klaar, en eten en alles wat er noodig kan zijn. Als hetgeen de stem zegt, waar is, dan haal ik mijn zoon, mijn schoondochter en mijn kleinkinderen hier in huis.”

En hij dééd het. Het was allemaal waar, wat de stem had gezegd . . . Eric was doodziek: alle zorgen van dokter Bleek en zijn vrouw en mij waren noodig, om hem te doen herstellen.

Zijn vrouw en kinderen hadden alleen maar versterkende middelen noodig. De jongens waren de aardigste kinderen, die ik ooit heb meegemaakt.

Noch Eric, noch zijn vrouw wisten iets van de stem. Mijnheer Dick hoorde ze nooit meer, en hij kwam ook nooit te weten, waar ze vandaan gekomen was.

Ik geloof echter, dat ik het net op tijd gedaan heb. Natuurlijk wist ik, dat Eric ziek was. Hij, en later zijn vrouw, had me geregeld geschreven sinds hij was weggegaan. Maar ik wist niet, wat ik doen moest om mijnheer Dick zijn trots te overwinnen, tot ik ontdekte, hetgeen u ook misschien heeft ontdekt, dat als men een aftakking van een radio naar een andere kamer heeft, men, waarschijnlijk door den luidspreker, kan hooren wat er in die andere kamer wordt gezegd. En het was heel gemakkelijk, om mijn stem wat te veranderen, ten einde ze voor mijn doel dienstig te maken. Voor mijn doel . . . vader en zoon te verzoenen. Terwille van hen beiden en van de vrouw en de kinderen van dien zoon tevens.

Gezicht in de Frijoles Canyon (New Mexico).

Op den voorgrond in het midden der foto ziet men nog de ruïnes van een gebouw, waarin eeuwen geleden talrijke families der oorspronkelijke bevolking tezamen woonden. (Foto's Atchison, Topeka & S. F.)

DE TWEE GROOTE VERLANGENS

DOOR MAY EDGINTON
GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCH

23)

Had zij alles niet kunnen laten rusten?" vroeg ze op ontevreden toon.

"Maar Gloria, heb je dan totaal geen gevoel? Begrijp je dan niet, wat er in haar moet omgaan? Zij wordt voortdurend zwakker en het ligt in haar bedoeling, naar Papua te gaan om daar te kunnen sterven en naast vader begraven te liggen."

"Het is zulk een mengsel van sentimentaliteit en..."
"Je begrijpt het niet," viel Gracia haar ruw in de rede. "Hoe zou dat ook eigenlijk kunnen? Wat kan het leven *jou* geleerd hebben, jij, die aan alle kanten bewaakt en gekoesterd werd? Je bent bekrompen en koud en hard. Oh, wat ben je klein, Gloria."

Plotseling sprongen er tranen in de groote blauwe oogen.

"Na morgen kan je leven weer op de gewone manier doorgaan," beloofde Gracia haar. "Als je slechts met me wilt meegaan, zoodat moeder je voor het laatst kan zien. Ik heb haar beloofd, dat ik je zou meebrengen. Je eigen moeder heeft je nodig, Gloria."

"Moet ik werkelijk gaan?"
"Ja," klomk het vastberaden.
Gloria weende zachtjes.

"Lady Party zal er met niemand over spreken," vervolgde Gracia. "En onze moeder zal dat evenmin doen. Ze wil ons allen slechts voor het laatst bij elkander hebben. Dat is alles. Noem het een dwaas verlangen, zeg alles, wat je wilt, maar voldoe er in elk geval aan."

"Wat bedoel je?"
"Zij verkeert in de meening, dat onze broers ook bij haar zullen komen."

"Oh, ik wil ze niet kennen! Het is vreeselijk! Hoe zien ze er uit?"

"Het zijn flinke, gezonde jongens. Ludlow heeft me vroeger het een en ander omtrent hen verteld. Ze hebben zich uit de zaak laten koopen en zijn voor zich zelf begonnen, toen ze zeventien jaar waren."

"De mannen, die ik ken, waren op hun zeventiende jaar nog in Eton of Harrow op school. Kun je niet probeeren alles van mijn kant te bekijken, Gracia?" klomk het smeekend.

"Nee, dat is onmogelijk. Ik ben een zwerveling en van geenerlei belang."

"Als zij naar Papua teruggaat, wat doe jij dan?"
"Dat komt er minder op aan. Wees maar niet bang, dat ik jou lastig zal vallen."

Na dit antwoord legde Gloria haar hand op den arm van haar zuster en keek haar aan. Ze scheen verlegen en beschaamd te zijn.

"Ik hoop, dat ik niet den indruk heb gewekt dat ik erg hard was," zei ze zachtjes. "Maar het was zulk een schok. Ik voelde me zoo verdrietig."

Met een ongeduldig gebaar schudde Gracia de hand van haar arm af. Haar oogen schoten vlammen. "Jij kunt het woord „verdriet" niet eens spellen," zei ze bitter.

Gloria stond op en er verscheen een harde trek om haar mond.

"Heb je verder nog iets te zeggen?"
"Niet als je morgen met me meegaat."

Gloria liep de kamer uit en toen Gracia haar volgde, bemerkte ze, dat ze het vertrek binnenging, waarin haar moeder nog steeds voor het haardvuur zat. "Is het niet afschuwelijk, moeder? Oh, help me toch!" hoorde ze haar zeggen.

Gracia bleef even staan om Lady Party's antwoord af te wachten.

"Wij zullen alles wel in orde brengen, mijn lieveling," zei deze. "Laat het gerust aan mij over."

Gracia draaide zich met een ruk om en begaf zich naar haar kamer. Niettegenstaande zij erg verdrietig was, kon zij toch niet ontkennen, dat het een verrukkelijke sensatie was, thans een van de toiletten te kunnen aantrekken, waarin zij met Richard gedanst had.

Ze verlangde zóó hartstochtelijk naar hem, dat ze een briefje naar zijn kamer liet brengen van den volgende inhoud:

"Ik logeer hier voor een enkelen nacht. Wil je zoo goed zijn, zoo gauw mogelijk beneden te komen?"

Toe, doe het, Richard. — Gracia." — Twintig minuten later was zij in de hall en koesterde zich aan het groote haardvuur. Ze hoefde nauwelijks twee minuten op hem te wachten.

"En, Gracia?" vroeg hij met een koelen glimlach. "Richard," zei ze op vasten toon, "wij hebben hoogstens een kwartier den tijd om met elkander te praten."

"De geheele avond is tot onze beschikking," merkte hij op. "Wij gaan bridge spelen."

"Ik wilde liever met je praten."
"Waarom?"

"Wanneer... wanneer ga je naar het buitenland?" stamelde ze.

"Over drie weken. Waarom zou dat je interesseeren?"

Terwijl hij sprak, lag er een glimlach om zijn lippen, doch zijn oogen straalden met een somberen gloed. Hij leunde tegen den breeden schoorsteenmantel aan en stak zijn handen in de zakken.

"Heb je me nog geen vergiffenis geschonken?" vroeg ze op gesmoorden toon.

"Ik weiger, opnieuw over dat onderwerp te spreken," zei hij kortaf.

Kea Bouman

Kea Bouman, de bekende tennis-ster die tijdens de internationale kampioenschappen te Parijs de overwinning behaalde in het damesenkelspel, poseert bij haar terugkomst in ons land op het perron te 's-Gravenhage voor onzen correspondent. Vrienden en vereerders brachten haar een welverdiende bloemenhulde.

"Maar ik wil er over praten."

"Het spijt me, te moeten opmerken, dat je zoo weinig tact bezit."

"Ik wil met je praten... je uitleggen..."

"Dat is volstrekt niet noodig. Moet ik uit je briefje begrijpen, dat je hier slechts een enkelen nacht zult blijven?"

"Ja. Waarom vraag je dat?"

"Omdat ik wilde weten, of ik het jachthuis moest verlaten of niet."

Gracia's lippen trilden, doch het gelukte haar weldra, zich uiterlijk te beheerschen, want ze merkte, dat hij haar onafgebroken gadesloeg.

"Gracia," ging hij voort, "ik merk tot mijn verbazing, dat je de mannen allerminst begrijpt. Of liever gezegd: je overschat een zeker gedeelte van hun karakter."

Gracia werd op een oogenblik bang van zichzelf. Ze had nimmer geweten, dat zij in staat was, op zulk een hartstochtelijke wijze lief te hebben, dat ze alle beleedigingen kon slikken om slechts in de nabijheid te kunnen wezen van den man, dien ze aanbad. Ze kon geen woord uitbrengen en bleef in het haardvuur staren.

"En wat ben je van plan gedurende de wintermaanden te doen?" vroeg hij op spottenden toon. "Je gaat zeker veel jagen, want je bent een van de beste paardrijdsters, die ik ken. Het voorjaar zul je vermoedelijk aan de Riviera doorbrengen? Gaat je oude chaperonne dan weer met je mee?"

Ze kon het niet langer uithouden: ze stond op en liet hem alleen. Aan tafel zat Richard naast Gloria, die aan haar andere zijde Hillmore tot tafelheer had. Na het diner werd er bridge gespeeld.

Dien nacht hield zij zich in slaap. Oh, hoe anders

was alles gelopen, dan zij den vorigen avond verwacht had! Diep in haar hart was zij er van overtuigd geweest, dat een verzoening tot stand had kunnen komen en nu...

Den volgende morgen vertrok ze voor dag en dauw met Gloria naar Watercombe. Laat in den middag bereikten ze het kleine huis. Toen ze het hekje opende, zag ze twee jonge mannen onder den ouden boom voor de woning zitten. Ze hadden rood haar, lachende oogen en wreede, harde monden. Ze stonden onmiddellijk op en keken naar de twee jonge meisjes. "Gloria... Onze broers!" riep Gracia opgewonden uit.

Doch terwijl Gracia op hen toeliep, bleef Gloria aarzelend bij het hek staan. Een onbeschrijfelijk gevoel van woede en bitterheid had zich van haar meester gemaakt, omdat het rozenpad van haar leven, waarop zij tot nu toe gewandeld had, eensklaps met steenen overdekt was geworden... steenen, waaraan haar teere voetjes zich wonden.

"Ik zou wel eens willen weten, wie de één en wie de andere is," zei een der jonge mannen glimlachend.

"Ik ben Gracia... Ik speelde vroeger altijd met je," riep Gracia uit, terwijl zij ieder der jonge mannen een hand toestak.

"Ja, dat dacht ik wel," zei Caesar. "Hij is Julius," liet hij er lachend op volgen, terwijl hij op zijn broer wees.

"Het komt er heusch niet op aan," zei Gracia vol trots. "Jullie lijken sprekend op elkaar. Herinner je je nog, hoe we op het strand in Port Moresby ravotten?"

"Oh ja," zei Julius. Hij sloeg zijn armen om Gracia heen en drukte haar zoo vast tegen zich aan, dat zij ternaauwernood kon ademhalen.

Haar andere broer had zich intusschen bij Gloria gevoegd.

"Ik geloof, dat jij het verre van aangenaam vindt, ons plotseling voor je oogen te zien, zusje," zei hij lachend.

"Het is alles zoo vreemd," kreunde Gloria. "Oh, laat Gracia het je maar vertellen."

"Dat zal ik doen," zei Gracia gretig.

"Laten wij hier onder den boom gaan zitten," stelde Caesar voor. "Ik vrees, dat Julius en ik, wanneer we lang in dat kleine huisje moesten blijven, het dak er af zouden nemen, om wat meer ruimte en lucht te krijgen. Gracia, je bent een snoezige zuster, dat moet ik zeggen. En Gloria ook."

"Wij vormen een heel eigenaardige familie," zei Gracia met een diepen zucht.

"Daarin heb je gelijk, zuster Gracia," gaf Julius toe. "Ik kan me niet goed voorstellen, dat zulke ruwe mannen als wij zulke fijne, mooie zusters bezitten."

"Ik heb een wonderbaarlijk leven gehad," riep Gracia op een gegeven oogenblik uit.

"En wij ook," zei Caesar.

Hij glimlachte en hierdoor kwam een kuiltje in een van zijn magere wangen te voorschijn, waardoor hij er buitengewoon aantrekkelijk uitzag.

"Waar is moeder?" vroeg Gracia plotseling. "Wanneer zijn jullie hier gekomen? Ik hoop toch niet, dat het haar te veel geschokt heeft... Hoe vinden jullie haar? En heeft moeder je verteld, wat zij van plan is te doen?"

"Ik zal het je vertellen," zei Caesar. De kuiltjes waren opnieuw in zijn wang verschenen. "Wij kwamen vanmorgen om ongeveer tien uur aan. Wij hebben niet vooruit bericht gezonden, doch stapten kalm het hekje binnen. Op denzelfden stoel, waarop ik nu zit, zagen wij de liefste oude dame, welke er op de wereld bestaan kan. Ze droeg een lila japon en een paars fluweelen lint om den hals. Ze zat droomerig voor zich uit te blikken, alsof haar gedachten mijlen ver weg waren. Wij stonden even naar haar te kijken en wachtten, totdat ze zou opzien. „Dat is ze," fluisterde Julius me in, en hij had die woorden nauwelijks uitgesproken of ze ontdekte ons. En of je me nu gelooft of niet, zusje Gracia, ze stond bedaard op en zei niets anders dan: „Ik ben jullie moeder, jongens." Zoo gebeurde het, nietwaar, Julius?"

"Is zij niet een wonderbaarlijke vrouw?" vroeg Gracia. Gloria zat somber voor zich uit te staren.

"Wij sloegen onze armen om haar heen en ze vroeg ons dadelijk, wat wij de laatste jaren hadden uitgevoerd," ging Julius voort.

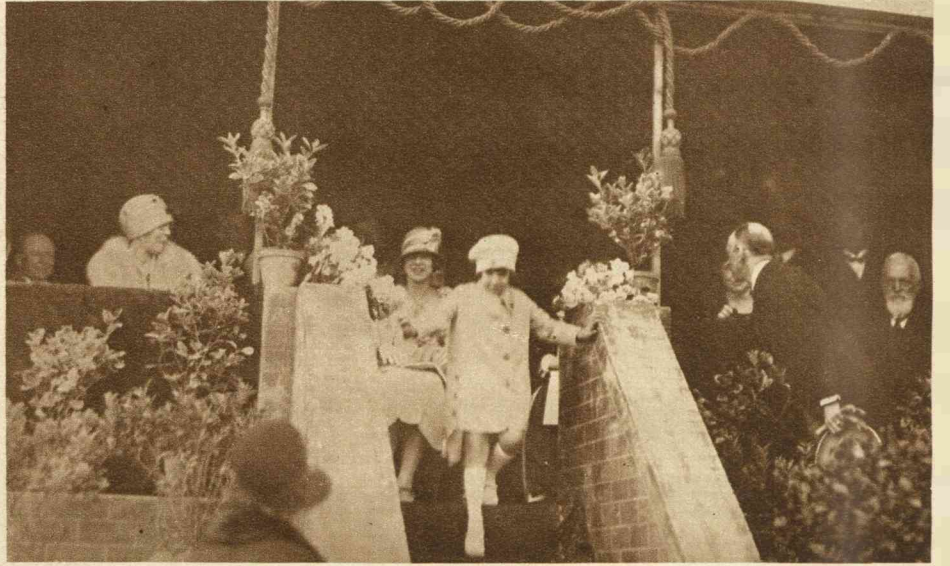
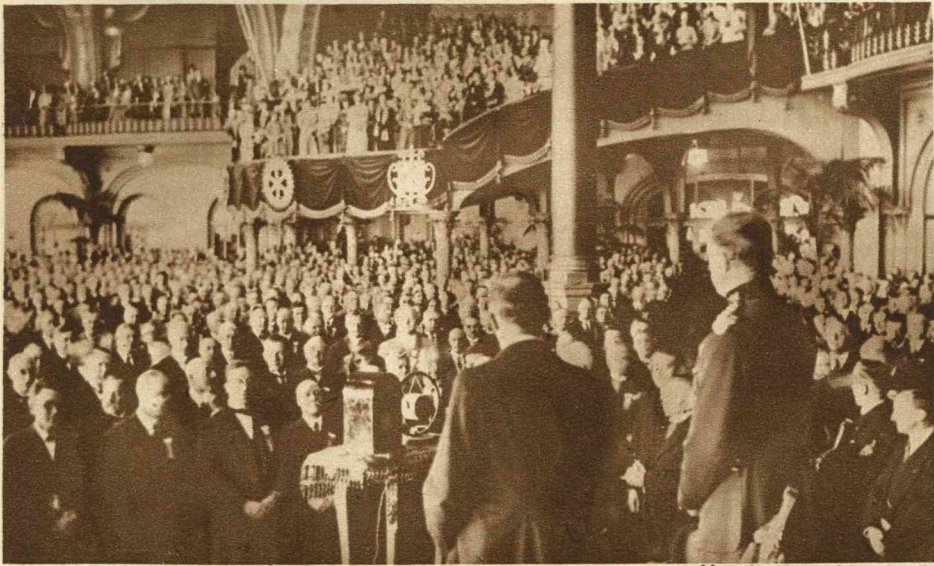
"Wanneer kregen jullie te hooren, dat moeder naar je verlangde? Waar waren jullie en hoe..."

"De oude Ludlow zond ons een telegram en we reisden onmiddellijk af. Wij bezitten een boerderij in Mexico, die wij hebben overgenomen, nadat wij in de laatste revolutie hebben meegevochten."

"Hoe kreeg je die in je bezit?" informeerde Gracia.

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

Het internationale Rotary-congres te Ostende

Van 4 tot 10 juni l.l. heeft te Ostende, de fraaie Belgische badplaats, onder zeer groote belangstelling, vooral van de zijde van Amerika en Engeland, het internationale Rotary-congres plaats gehad. Hierboven, links: De Koning van België (staand, rechts) opent Maandag 6 Juni het congres in zijn hoedanigheid van eere-voorzitter. Naast hem, eveneens staande, Harry M. Rogers, voorzitter der Rotary International. Rechts: Een kijkje op de officieele tribune tijdens de feesten op 8 juni. Het dochttertje van den voorzitter der Rotary International heeft Prinses Marie José begroet

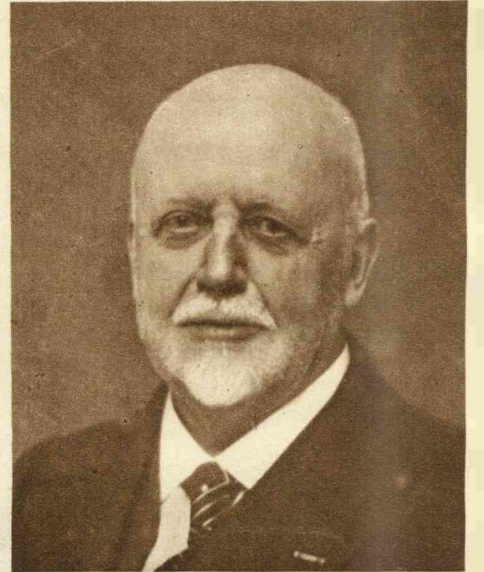
Prinses Juliana bevestigd

Zondagmorgen l.l. is H.K.H. Prinses Juliana in de Julianakerk te 's-Gravenhage tijdens een gewone godsdienstoefening bevestigd als lidmate der Ned. Herv. Gemeente. De Prinses en Haar vader bij het verlaten der Kerk.

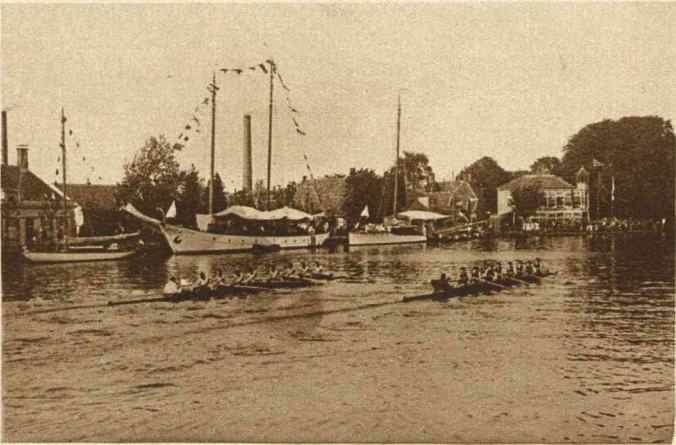
De huldiging van het echtpaar Scharthen-Antink

De vorige week Zaterdag is in de Kunstzaal Kleykamp te 's-Gravenhage het bekende schrijversechtpaar Scharthen-Antink (zittend links en midden) officieel gehuldigd ter gelegenheid van hun vijftienvigjarig huwelijksfeest op 21 Mei l.l. Geheel rechts, staande, Prof. E. Casimir.

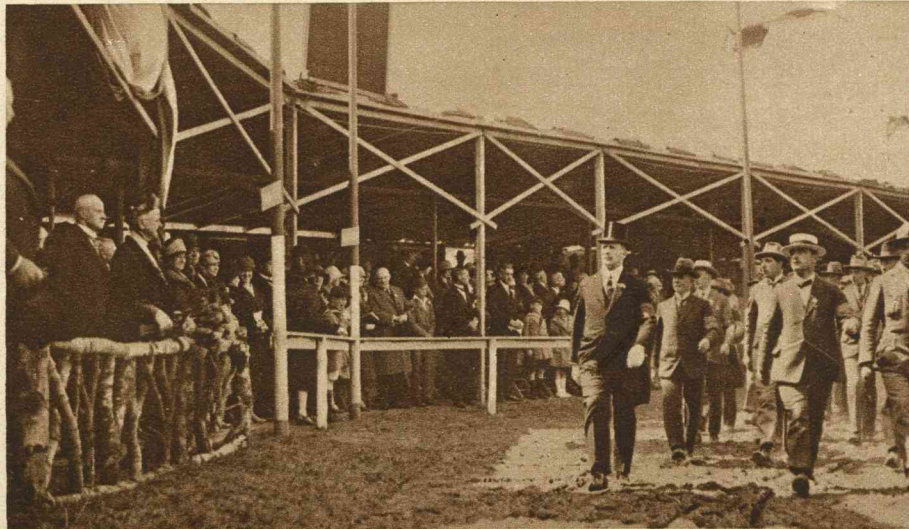
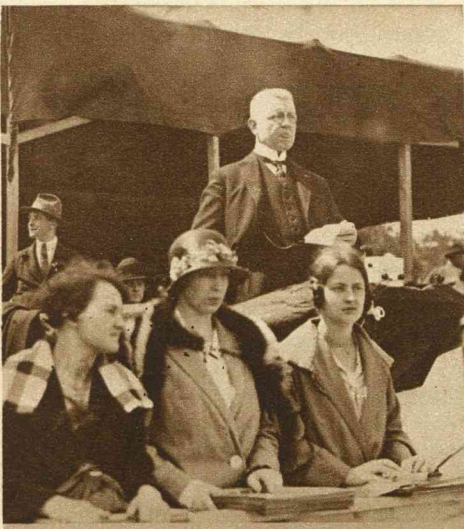
Prof. Dr. C. Nijhoff

In verband met het bereiken van den 70-jarigen leeftijd, heeft prof. dr. C. Nijhoff, hoogleeraar aan de Universiteit te Groningen, de vorige week zijn ambt als zoodanig neergelegd.

De roeiwedstrijden van „Hollandia“

De vorige week zijn door de Roei- en Zeilvereniging „Hollandia“ op den Rijn nabij 's Molenaarsbrug groote nationale roeiwedstrijden gehouden, waarvoor zeer groote belangstelling was. Links: de strijd tusschen de achtriemsgieken junioren. Triton voor, Nereus achter. Midden: het nummer overnaadsche twee met stuurman. Rechts: het nummer jonge skiff A.

De landstormdag te Baarn

Zaterdag l.l. werd te Baarn door den Vrijwilligen Landstorm, gewest Noord-Holland, een landdag gehouden. Links: oud-minister J. J. C. van Dijk voert het woord. Rechts: De vrijwillige landstorm defileert voor H. M. de Koningin-Moeder.

De Athletiekwedstrijden Haarlem—A'dam

Te Haarlem hadden Zondag l.l. de jaarlijksche wedstrijden plaats tusschen twee atletieklploegen uit Haarlem en Amsterdam. Tijdens het nummer polsstokhoogspringen legden wij dezen mooien sprong van den heer Haitsma vast.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Moeder

Een vader kan nog zoovele gebreken hebben — lange, lange jaren blijft hij onfeilbaar en onaantastbaar in het oog van zijn kinderen. Hij bezit een zonderlinge macht: hij is knapper dan ieder ander, hij kan alles, hij weet alles, hij heeft het laatste woord van beslissing in allerlei aan-gelegenheden. Als een vader een miezerig, zwak, onaanzienlijk mannetje is, dan zal de kinderfantasie instinctief het evenwicht herstellen en hem alle mogelijke geleerdheid, slimheid en kundigheid toedichten.

De vader is het bijzondere element in het kinderleven.

De moeder daarentegen vertegenwoordigt

al wat lief, vertrouwd en innig saamhoorend is.

Moeder is er altijd.

Moeders tegenwoordigheid is zoo nauw samengeweven met de kleinste en intiemste dagelijksche gebeurlijkheden, dat zij ten opzichte van de kinderen een geheel andere plaats inneemt.

Ieder kind, dat thuis komt, stelt altijd dezelfde vraag: „Waar is moeder?”

In die vraag ligt veel besloten van de noodzakelijke harmonie, die een der voornaamste grondvesten is van het kinderleven.

En die harmonie — ook als het maar een schijn van wezen is — gaat in eerste instantie uit van de moeder.

Moeder is degene, die in dagen van angst en ziekte als een rust-en-vertrouwen-wekkende invloed om het kind heen is en zijn koortsfantasieën stilt.

Niets wat het geliefde kind betreft kan de moeder ooit onverschillig laten en dit is een der oorzaken van de veelvuldig voorkomende conflicten tusschen ouders en groote kinderen.

Immers: reeds hen, die ons lang niet zoo na staan, wenschen wij vaak anders dan zij zijn: wij willen, dat zij anders handelen dan zij doen, dat zij anders spreken dan zij deden en dat hunne gedachten en opvattingen denzelfden weg uit zullen gaan als onze eigen gedachten en opvattingen. Wij betrappen er ons herhaaldelijk op, dat wij van iemand juist datgene verwachten, wat hij niet bij machte is ons te schenken, ja, wij zijn geneigd, iemands goede kwaliteiten voorbij te zien, enkel en alleen omdat we ons ergeren aan datgene, wat hem ontbreekt.

Hoeveel sterker is dit het geval, wanneer het gaat om onze kinderen.

Voor al in den tijd, dat onze kinderen hun karakter gaan vormen, wanneer zij een overdreven mate van zelfstandigheid aan den dag gaan leggen, vaak gepaard met minachting voor de opvattingen der ouders — in dien tijd ontstaan vaak verkoeling en vervreemding tusschen ouders en kinderen.

Maar ook hier is het weer de moeder, die met alles-grijpenden tact en alles-overheerschende liefde instinctief den juiste weg zal weten te kiezen, ten einde diepgaande conflicten te vermijden.

Recepten — Melkkost voor kinderen

Broodpap.

Benodigd: 1 L. melk, 200 gram oudbakken brood, 40 gram suiker, 1 theelepel kaneel.

Bereiding: De melk koken, hierin het brood doen, dat men in kleine stukjes gesneden heeft. Het brood 5 min. laten meekoken, dan suiker en kaneel er door roeren, of er apart bij presentieren.

Brood met appelen.

Benodigd: Appelmoes van 1 K.G. zure appelen, 8 sneetjes brood, 2 dL. melk.

Bereiding: De korstjes van het brood snijden, het brood weken in de melk; de appelmoes op de gewone manier klaar maken; laagsgewijs met het brood in een vuurvast schoteltje leggen; het schoteltje in den oven bruin laten worden. De eerste en laatste laag in het schoteltje moet uit appelmoes bestaan. Inplaats van appelmoes kan men ook rabarbermoes nemen, voor brood met rabarber.

Sagopap.

Benodigd: 1 L. melk, 60 gram fijne Siam-sago, een weinig zout, 60 gr. suiker.

Bereiding: De melk koken met zout en suiker, de sago erin strooien, de pap al roerende 20 minuten koken.

De kleding van onze kinderen

Evenals er menschen zijn, die opvallen door een welverzorgd en keurig uiterlijk, zoo komen wij ook af en toe kinderen tegen, wier uiterlijk ons opvalt als bijzonder „netjes”.

Later vermogen wij vaak niet meer precies te vertellen, wat ze nu eigenlijk aan hadden en hoe of het allemaal precies was, maar de totale indruk was er een van welverzorgde, keurige netheid.

Zie — zóó moet het zijn en dan is het goed. Onopvallend moeten onze kinderen er uitzien en als ze al door iets opvallen, dan door een welverzorgde netheid.

Bij de kinderkleding is één eigenschap, die hoogtij moet vieren en dat is de eenvoud.

Het eenvoudigste is goed genoeg voor onze kinderen.

Hebben zij niet hun heerlijke jeugd als volwaardige compensatie?

Ziedaar een uitspraak, waarmee vaak de hand gelicht wordt of — die op een geheel verkeerde wijze ten uitvoer gebracht wordt.

Kleeren, waarvan of de snit te ouwelijk, of de stof te rijk is, passen niet voor kinderen.

Een sterke, eenvoudige, liefst waschbare stof, maar — een uitstekende snit en een verzorgde afwerking.

Sommige moeders klagen,

dat hun Marietje of hun Kareltje er altijd zoo ongezellig uitziet en — zij zien over het hoofd, dat geen enkel stuk kleeren aardig of fleurig staat bij ongekamde haren, vuile nagels en afzakke kousen.

Eenvoud is dan ook allermint een synoniem voor onachtzaamheid en slordigheid.

Al wat naar overdaad zweemt dient vermeden te worden bij de kinderkleding: geen schoenen met verlakte punten, geen geweldige Schotsche dassen, geen rotting of lefpet voor onze kleine jongens, geen Engelsche sportpakken en kniekousen voor kinderen, die nauwelijks kunnen lopen.

De schapen zouden er uitzien als hun eigen grootvaders! Geen handtasjes met koperen kettinkjes en hevig geborduurde bloemen, geen zijden kousen, kunstbloemen en hooge hakjes voor onze meisjes.

Weg met al dien rommel!

Laten kinderen toch kinderen blijven!

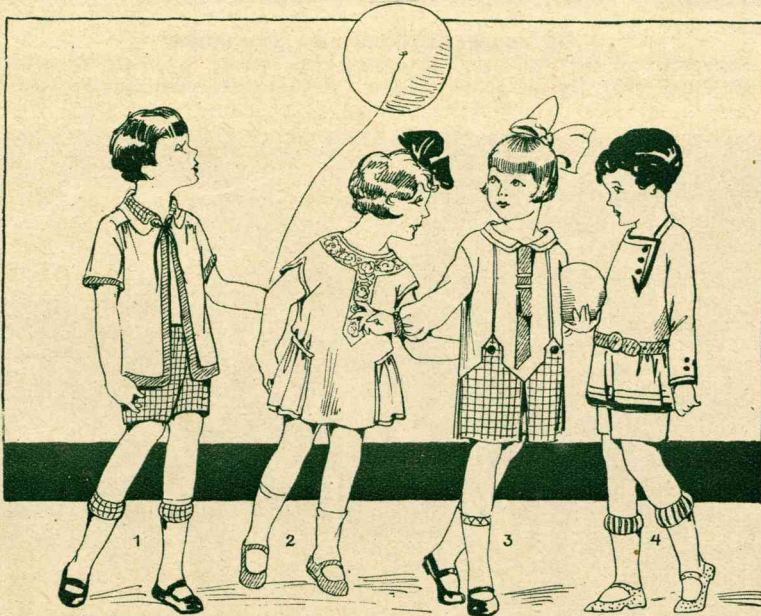
Het duurt maar zoo kort en die tijd komt nooit weerom. Vooral kinderen met een levendige fantasie kunnen soms 'n verbluffenden en buitensporigen smaak in kleeren aan den dag leggen.

Men geve hieraan nimmer toe (voorop gezet, dat men zelf genoeg goeden smaak bezit om den kinderlijken zin voor opschik in juiste banen te leiden).

Goede smaak is lang niet altijd aangeboren doch kan geleerd worden.

Practische wenken voor moeders

Geef kinderen nooit geveerd speelgoed; kinderen willen alles nauwkeurig onderzoeken en beginnen er al spoedig aan te likken. Kleurkrijtjes en gekleurde potlooden moeten giftvrij zijn. Aniline-potlooden moet men zoover mogelijk buiten hun bereik houden.

Jurkjes en pakjes voor kinderen van 3 tot 5 jaar

1. Jongenspakje van effen en geruite stof. 2. Meisjesjurkje van dunne zijde, met borduurwerk versierd. 3. Jurkje van composé. 4. Pakje voor kleine jongens van effen lichte popeline met donkere randen.

Spijverteering en voedingsstoornissen

Kinderen zijn hinderen', zeide Vader Cats en menig huismoeder zucht het hem wrevelig na.

Als Jantje, Pietje of Zusje niet willen eten of als zij zich overeten en hun spijsvertering telkens in de war is, als zij ten gevolge daarvan humeurig, kribbig en lastig zijn, enz.

Van zuigelingen-met-voedingsstoornissen

wordt meestal meer notitie genomen dan van grotere kinderen, schoolgaande kinderen, wier bleek-zien, gebrek aan eetlust en humeurigheid maar al te vaak op rekening van de school of het huiswerk wordt geschreven, terwijl een goed laxermiddel of een gewijzigd dieet hier spoedig uitkomst zou brengen.

Het is verkeerd om kinderen, die aan constipatie lijden, geregeld laxermiddelen toe te dienen. De darmen zullen weldra zonder hulp van buiten af niet meer in staat zijn te werken.

Veel beter is het in zulke gevallen, de kinderen des morgens voor het ontbijt een glas koud water (sommige vinden meer baat bij een glas warm water!) te laten drinken en aan het ontbijt zoowel als aan den koffiemaltijd een appel te laten eten.

Eenige eenvoudige lichaams oefeningen: rompbuigingen voor- en achterwaarts kunnen vaak wonderen doen. Bruin brood inplaats van wittebrood, rijkelijk boter of vet, veel bladgroente en fruit zijn eveneens heel goed.

Voorts zij men niet bevreesd om kinderen frisch, koud water te laten drinken (natuurlijk niet wanneer zij warm en bezweet, ademloos van hun spel komen binnenhollen).

Men houde steeds in het oog, dat men bij voorkomende trage darmwerking niet het verschijnsel zonder meer moet bestrijden, doch den ganschen aanleg; de neiging van het gestel tot constipatie moet in den grond worden aangetast en bestreden.

Kinderen, die te zoet zijn

Kunnen kinderen te zoet zijn?

Het ideaal van iedere moeder is immers eerst om een kind te bezitten en vervolgens om een zoodanig kind te hebben, waar-je-geen-kind-aan-hebt!

Dit geldt ten minste altijd als een extra aanbeveling voor kinderen.

Het is niet goed, dat een kind een ontwikkeling bezit boven zijn jaren.

Het is juist door zijn instinct, dat hem tot spelen en onderzoeken drijft, dat het

kind langs allerlei kleine ongevallen en wederwaardigheden die kennis opdoet, die dient tot vorming van karaktereigenschappen. Kinderen, die te zoet zijn, zijn

meestal of zóó zwak en hulpbehoevend, dat zij de kracht missen te schreeuwen, of zij zijn zoo overmatig dik, dat zij vadsig zijn, dat zij als wezenloos in de wieg liggen en volstrekt geen belang in hun omgeving stellen.

Het is een vrij algemeen verbreid dwaalbegrip, dat huilende kinderen honger hebben.

Niets is minder waar: een huilend kind kan honger hebben, maar het kan ook verwend en ondeugend zijn of te veel gegeten hebben en aan een overladen maag lijden.

Bij een kind, dat te stil en te zoet is, moet men den dokter roepen.

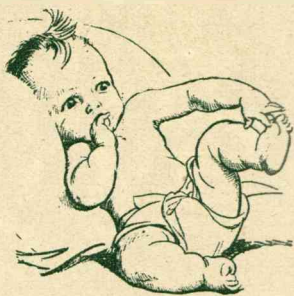
Men vergeet nimmer, dat schreeuwen de eenige wijze van zich uitdrukken van kleine kinderen is.

Huilen beteekent altijd iets. Men neme er notitie van, zonder er aan toe te geven.

Een gezonde baby, die geregeld in gewicht toeneemt, huilt meestal — lang niet altijd echter. Een uur 's morgens en een uurtje 's avonds. Dat is zoo het „wandeluurtje”, zooals een ervaren verpleegster eens opmerkte.

Wanneer men er van overtuigd is, dat het een kind aan niets ontbreekt, dan late men het rustig huilen.

Ervaring doet reeds spoedig het onderscheid kennen tusschen gezond, „opgewekt” huilen als er niets aan de hand is, en klaaglijk schreien in geval van ziek zijn.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE
GEAUTORISEERDE VERTALING

8) Schaefer maakte een beweging van schrik; Johnson's lach wakkerde zijn woede nog aan.
„Dat is een ongelukkige zet,” riep hij woedend uit. „Wij zullen tot andere middelen moeten overgaan.”

Schaefer wenkte den man, die door het tralieluik keek. In een oogenblik was Johnson gekneveld en waren zijn handen op zijn rug gebonden.

„Daar het niet goedschiks gaat, zullen wij thans een nieuwe methode probeeren, Herr Johnson.”

Johnson waagde geen noodloze poging om zich te bevrijden.

„Wat is die nieuwe methode?” vroeg hij.

„Dat zult ge weldra bemerken,” antwoordde Schaefer.

De sombere optocht betrad het ruime gewelf met de steenen kolommen. De wildste gedachten doorkruisten Johnson's brein. Hij wist, dat deze gewetenloze schurk voor niets zou terugdeinzen. De gedachte aan een ouderwetsche pijnbank kwam bij hem op. Langs een steenen wenteltrap kwamen zij in de keldergewelven in een lange, donkere, vochtige gang.

Schaefer knipte een electrisch licht aan.

„De situatie wordt interessant, niet waar Mr. Johnson?”

„Het interesseert mij niet,” antwoordde Owen, die vast besloten was niet te verraden, wat er in hem omging.

„Het brengt iemand onwillekeurig aan het nadenken,” sardde Schaefer, met een hatelijken blik op Owen. „Ontsnapping bijvoorbeeld, of een wanhoopsprong uit het venster om er een eind aan te maken. Men zou kunnen denken aan Scarpa, u weet wel, Scarpa, uit La Tosca . . . ! De pijnbank-scène met de gloeiende ijzeren staven.” Een duivelsche grijns trok over zijn gelaat, dat in het half duister veel van een doodshoofd had.

Voor een zwaar met ijzer beslagen deur werd halt gehouden. De deur werd geopend en een tweede deur werd zichtbaar. Hugo, die zijn arm nog steeds in een ijzeren greep omkneld hield, opende een tweede deur en duwde hem in een donkere ruimte. Aan het rammen der sleutels en aan hun stemmen, hoorde hij, dat Schaefer en zijn mannen vertrokken; toen was het doodstil. Johnson bevond zich in een donker, kwalijk riekend hol. Plotseling werd hij er zich van bewust, dat er zich in de duisternis iets bewoog; een gestalte, die hij niet kon onderscheiden, scheen van den vloer op te staan. Hij hoorde ademhalen en schuifelende voetstappen.

„Hallo,” riep hij angstig.

Onmiddellijk kroop de gestalte terug in de duisternis. Owen zette zich schrap tegen den muur, bereid voor den aanval. De vreeselijke gedachte kwam in hem op, dat men hem met een of ander wild beest had opgesloten. Hij wachtte, maar de aanval bleef uit. Hij liep tot midden in de cel.

„Ben je daar weer! Vervloekt vervloekt ben je!”

Owen tuimelde achterover bij het hooren van deze in het Engelsch gesproken woorden. Een holle lach, die een rilling door hem heen deed varen, weerklonk.

„Je wou me breken, hè? . . . dat wou je! Maar je hebt het niet gedaan gekregen. Je . . . je . . .”

Owen voelde zich koud worden tot in merg en been. Een menselijke gestalte kwam op hem af, wild met de armen boven het hoofd zwaaiend. Bij het zwakke lichtschijnsel, dat uit het kleine vierkante raampje boven in de zoldering viel, onderscheidde Owen een ouden man in een lange, zwarte jas.

„In 's hemelsnaam, wie ben je?” fluisterde de oude.

Owen voelde zijn haar overeind staan van schrik; die donkere vochtige cel, en die stem . . . die stem kende hij . . .

„Wie ben je?” vroeg de oude opnieuw en bestaste hem.

„Ik ben Owen Johnson,” antwoordde de jonge man.

„Je bent Schaefer niet, het is zijn stem niet, ik moet je zien, maar ik durf de lamp niet aansteken. De lamp mag niet aan voor het 8 uur is.”

„Waar is de lamp?” schreeuwde Owen.

„Op de tafel, met de lucifers,” klonk het antwoord.

Owen zocht tastend zijn weg naar de tafel, stak de

lamp aan en hield die hoog boven zijn hoofd. Hij stond als aan den grond genageld met bang ongeloof in zijn blik. De man, die voor hem stond, was Richard Johnson, zijn oom, de man, die jaren geleden in Hamburg gestorven was.

De jaren hadden een treurige verwoesting aangericht in het eens zoo welvarend uiterlijk van den reeder. Hij was niets meer dan een schaduw van zijn vroegere zelf. Zijn peper en zout haar was zilverwit geworden en hing in ongekamde lokken over zijn ooren. De mannen staarden elkander aan; de oude bracht zijn hand aan zijn keel. „Ben jij mijn neef Owen?”

„Ja, ik ben Owen. Kom in het licht en zie me aan.”

Vriendelijk legde hij zijn handen op de schouders van den ouden man. Hol en diep klonk de stem van den oude:

„Jaren, jarenlang hebben zij getracht mij te laten buigen of breken, Owen, maar het is hun niet gelukt. Ben jij het heusch, Owen?”

„Ja zeker.”

„Hoe ben jij hier gekomen?”

„Dat is een lang verhaal.”

„Vertel het me, jongen, vertel me alles.”

Gedurende lange uren zaten zij te praten op gedempten toon; Owen's verhaal was eenvoudig vergeleken bij wat zijn oom had te vertellen.

Terwijl de reeder op zijn eigen beknopte wijze zijn geschiedenis vertelde, werd er een nieuw licht geworpen

Philip II vóór vierhonderd jaar geboren

In de afgelopen maand was het vierhonderd jaar geleden, dat de Spaansche koning Philip II, wiens wil en daden de schering en inslag vormden van de geschiedenis van ons vaderland in de tweede helft der zestiende eeuw, te Valladolid geboren werd.

op het karakter van Hermann Schaefer. De magere, uitgedroogde ex-bankklerk werd tot een wezen van angstwekkende monstrositeit.

„Toen de oorlog uitbrak, kon ik niet meer uit Duitschland komen,” vertelde de oude. „Hij daarboven was uit Londen gevlucht met een miljoen van de Hamburg Aktien Bank en hij had zijn oog laten vallen op mijn twee millioenen; hij ontdekte waar ik logeerde met William Shannon, de hoofd-manager van mijn stoomvaartlijn. Shannon kreeg een kogel door zijn hoofd in het hotel en mij hebben zij onder valsche voorspiegeling van mij over de grens te zullen brengen, hierheen gelokt.”

Owen blikte in het oude, gegroefde gelaat en zijn hart kromp ineen. De ronde cel was klaarblijkelijk de voet van een der torens. Muren, vloer en zoldering bestonden uit eeuwenoude steen. Het ameublement bestond uit een stoel, een bank, een tafel en een bos stroo met een paar militaire dekens. Bij het raam stond een verroeste oude kachel, waarvan de pijp door het venster was gestoken.

De oude man besloot zijn verhaal met de volgende woorden:

„Schaefer durft mij niet vrij te laten, ik weet te veel.”

„Bent u er zeker van, dat Shannon vermoord werd?”

Richard Johnson knikte.

„Een man, die nimmer een wapen had bezeten, werd gevonden met een kogel in zijn hoofd, een half uur na een bezoek van Schaefer, met twee van zijn bende. Zij trachtten Shannon verraad te laten plegen, het is hun niet gelukt. Toen hebben zij hem neergeschoten; het

is zoo duidelijk als iets.” — „En heeft Schaefer de twee millioenen gekregen?” vroeg Owen.

„Owen, mijn jongen, deze muren zijn dik, maar ze hebben ooren.”

Owen keek ongeloovig.

„Wat ik zeg, mag hij gerust hooren, het komt er niet op aan of hij het hoort.”

„Weet je dat zeker, mijn jongen?” vroeg de oude man. Er kwam een eigenaardige, triomfantelijke blik in zijn oogen. „Daar ben ik nog zoo zeker niet van. Waarom denk je, dat hij je hier heeft gebracht? Hij hoopt dat hij zal kunnen af luisteren wat ik tegen je zeg.”

Owen keek om zich heen, het leek hem onmogelijk. Plotseling schrok hij op, toen de oude man schreeuwde:

„Schaefer, sta je te luisteren, ellendeling? Klop twee keer tegen den muur, dan weet ik dat het zoo is.”

Geen geluid verbrak de stilte des grafs. „Toch staat hij te luisteren, de schurk,” hield de oude man aan.

Owen deed het voorkomen alsof hij het geloofde, doch hij vreesde, dat de lange gevangenschap het verstand van zijn oom had aangetast.

In de sombere dagen van tegenspoed, die volgden, scheen Owen's veerkrachtige natuur nog in kracht toe te nemen. Het scheen nauwelijks tot hem door te dringen, dat de millioenen, waar alles om begonnen was, hem thans ontgaan waren, daar zijn oom nog in leven bleek. Toen de oude man dit alras bemerkte, kon hij zich bijna niet bedwingen een groot nieuws te vertellen. Maar neen, — hij zou wachten.

De derde dag verscheen Schaefer, met Hugo en nog een man. Hij keek scherp van den een naar den ander. Zijn toon was onheilspellend beleefd. Wederom vroeg hij of Owen bereid was een of twee brieven te schrijven, die hij zou dicteeren.

Doch Owen weigerde hardnekkig, waarop Schaefer even minzaam beleefd vertrok. Owen dacht ingespannen na en kwam tot de slotsom, dat zijn redding was Hugo over te halen, doch zijn pogingen stuitten af op den hatelijken onwil van den gevangenbewaarder. De dagen vergingen in treurige eentonigheid, zonder een straal van hoop. Wel tienmaal op een dag klom Owen naar het hooge, kleine raam en staarde over het eikenwoud naar de blauwe verten. Hij wist, dat ze totaal afgesneden waren van de buitenwereld en dat het bij geen mensch zou opkomen hen te zoeken in deze middeleeuwsche vesting, diep in het Harzgebergte.

Schaefer, die er niet in geslaagd was Owen den verlangden brief te laten schrijven, had naar alle waarschijnlijkheid zelf de verlangde boodschap geschreven. Het lot van beide mannen geleek vrijwel hopeloos. Hierbij kwam nog, dat eens op een nacht de oude man een hevigen aanval kreeg van pijn in zijn zijde. Owen stond er machteloos bij en hoewel hij schreeuwde, schopte en op de deur sloeg, niemand kwam te hulp. Langzamerhand stierf de hoop des harten der beide gevangenen en hoewel Owen zijn best deed een opgepekt gelaat te vertoonen, wist zijn oom heel goed wat er in hem omging. Slechts één gedachte bezieldde hen nog: „Hoe lang nog . . .”

Tot op een avond een klank zijn oor bereikte, die hem deed wankelen als een dronken man.

Zooals gewoonlijk hadden zij zitten wachten op den ver verwijderden klank van den kerktoeren, het eenige geluid uit de buitenwereld, dat hen bereikte.

Helder en langzaam klonken de negen dreunende slagen door de lucht. Toen weerklonk daarna een ander geluid: Beneden in het bosch klonk de stem van een zingenden man; het was een toonloze stem, die verre van muzikaal was.

Beiden luisterden.

„Wat is er jongen?”

Als eenig antwoord vloog Owen tegen het kleine venster op. Ver uit de diepte weerklonk het oude, Berlijnsche straatdeuntje.

„Luister!” riep Owen . . . „Luister! Gelukkig!” mompelde hij.

De oude man greep zijn arm. „Wat is er?” fluisterde hij opgewonden.

„Het is een vriend,” gaf Owen nauwelijks hoorbaar ten antwoord. „Een man, dien ik een poosje geleden hielp. Eindelijk een Engelschman in dit vervloekte land.”

De ontroering werd hem te machtig. Buiten klonk in de verte de krakende stem van Charley Herd, den ex-clown. Het was de zoetste muziek, die Owen ooit in zijn leven had gehoord.

HOOFDSTUK XI.

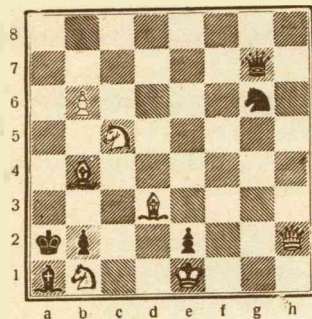
Tien dagen waren voorbij gegaan sedert Charley Herd's stem buiten was gehoord. Schaefer en Reichenstein zaten beiden in Schaefer's kamer.

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 134.

Van: J. Boonstra, te Workum.

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

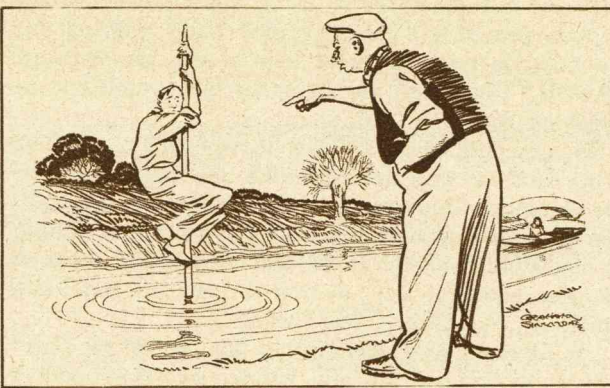
Stand: Wit (7) Ke1, Dh2, Ld3, Lb4, Pb1, Pc5, pi. b6.

Zwart (6) Ka2, Dg7, Lal, Pg6, pi. b2, e2.

Oplossing no. 119 (5 zet-Oosterhalt) 1. Ld6—g5, 2. f5—g4, 3. g3—Kg5, 4. Le5, 5. Lf4 mat! no. 120 2 zet, 1. Te7. no. 121 3 zet, 1. Tg1. no. 122 2 zet, 1. Te2. no. 123, 1. La3.

De uitslag van den Maart-oplossingswedstrijd is als volgt: Den prijs van f 2.50 kreeg de heer C. J. Poulsen te Rotterdam met 101 p. Verder kregen de heeren: A. Neyenhuis, Den Haag, 90 p.; P. Smit te Vreeswijk, 87 p.; A. Visser te Rotterdam 72 p.; D. Ingeman te Amersfoort, 71 p.; C. de Leeuw te Amsterdam, 66 p.; Ds. Brink te Oosterlittens, 50 p.; A. Elbertse te Arnhem, 46 p.; A. C. de Groot te Haarlem, 29 p.; J. L. Bruinsma te Den Haag, 37 p.; Joh. Meijer te Amsterdam, 28 p.; W. Bos te Schiedam, 21 p.; A. J. v. d. Voort te Rotterdam, 21 p.; G. A. Vughts te Someren 15 p.; G. v. Buuren Jr. te Utrecht, 2 p.

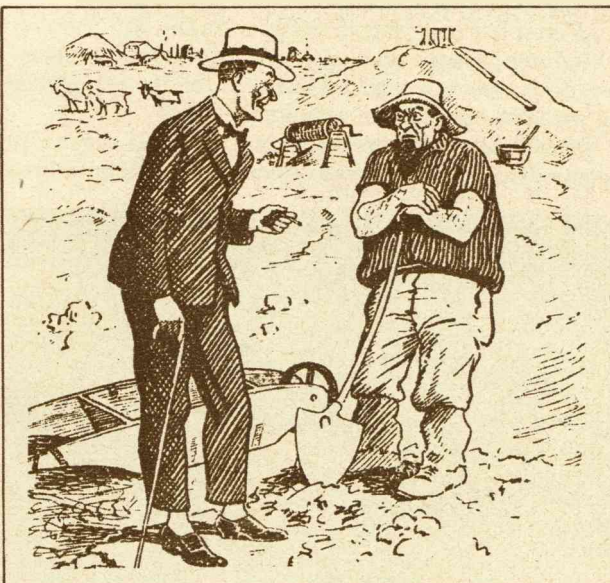
Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

Eigenaar van de schuit: „Hé daar, U hebt dien pols nu een uur lang gehad. Hebt u hem nog noodig?”

BURGERKRIJG.

De langstaarten staan thans elkdaar naar 't leven,
Ze laten elkander heel broederlijk sneuven;
Scheefoogige rare Chineezers, weet wel:
Ge maakt van het Hemelsche Rijk zoo een hel!

„Ja meheer, ik heb nou acht en vijftig jaren hard gewerkt. Ik begon toen ik nog geen negen jaar was.”
„Zoo, zoo, ben je al zeven en zestig?”
„Goeie genade! Hoe weet u dat?”

Dammen.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 156.

van Blijdensteijn († ± 1800.)

De diagramstand in cijfers moet zijn: Zwart 7 schijven op 5, 9, 10, 12, 16, 17 en 20. Wit 7 schijven op 19, 21, 23, 27, 29, 36 en 37. Wit speelt en wint!

OPLOSSING PROBLEEM No. 152 (slot.)

Variant B. 39—44, wit 16—49! (50—45) en 49 × 35.

D. Op 50—44, wit 1—34. Op 50—45, wit 22 × 50! Wit kan als C. ook spelen 18—23 of 29 (44—50 E.), 23—45 (50—44 F.), 45—50 (G.), (44—35 H.), 50 × 17 (35—21), 17—3 (2—35), 3—8 en 1—7 wint!

Op E. 44—49, wit 23—32 Op F. 39—43, wit 16 × 49, 49—44 en 1—6. Op 39—44, wit 16—49! Op G. wint ook 16—49 (44—35), 1—34 (39 × 30), en 45—50. Speelt na 16—49 zwart, dan 39—43, dan wit 49 × 16 (zw. 44—28 beste), 16—11 en 45—50. Op zwart's 44—49 volgt 1—12 (49—35), 12—8 en 45—7. Op zwart's 44—35 volgt 1—12 (35—49), 12—17 (49—35), 17—8 en 45—7. Op zwart's 49—44 wit 16—11 (44 × 16), 45—50 en 50—44 wint.

Op H. 44—49, wit 50 × 17, 17—8 en 1—7. Op H. 44—35, wit 50—17 enz.

Op I. 35—49, wit 1—7 en 17—8 wint! Het is een mooi eindspel, waarvan de moeilijkheidsgraad echter sterk daalt door de vele duals, die er in voorkomen.

OPLOSSING No. 153 (J. de Haas.)

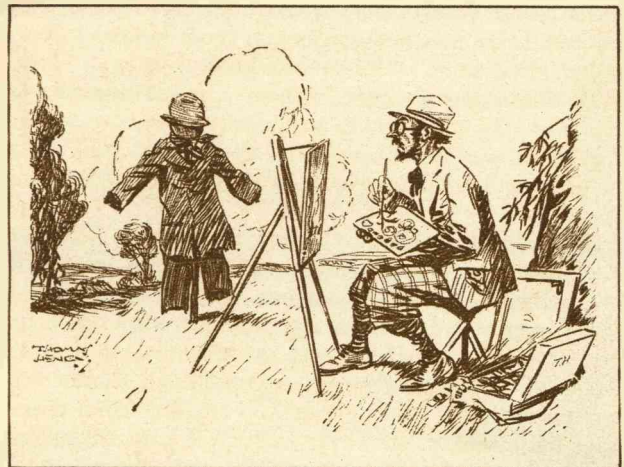
De stand was: Zwart 10 sch. op 2, 4, 7, 9, 10, 11, 14, 17, 25 en 36. Wit 10 sch. op 20, 23, 26—28, 32, 38, 41, 47 en 49. Wit forceert de winst door het volgende schitterende dwangspel: 27—21! (7—12 gedw.), 21—16 (2—7), 23—18! (12 × 23), 28 × 19 (14 × 23), 41—37 (25 × 14) en 37—41 wint!!

VOORUITGANG.

In d'anderen tijd was vierendeelen
De straf voor 'n snooden booswicht, maar
Thans is schier daagelijks achtendeelen
Het lot van 'n braven wandelaar

KORTE-BROEK PROPAGANDA.

Aan één ding heeft de idealist
Bepaald heel niet gedacht:
Te weten: aan de kuitlen van
Ons Hollands nageslacht.

Bijziend schilder (geërgerd): „Nou, goeie man, zou je nu eindelijk niet eens een eindje opzij gaan? Je belemmert het uitzicht.”

VOOR DE JEUGD

JONKVROUW GOUDHAAR

III (Slot)

N U hoorde de zieke tot zijn groote verbazing wat er gedurende de laatste maanden was voorgevallen. Hoe al zijn vrienden en dienaars gevluht waren en hoe het leelijke meisje, dat het vee hoedde, alleen met den ouden man was achtergebleven en hem zoo trouw had verpleegd, dat ten slotte de ziekte overwonnen was.

„Ten tweeden male heeft zij mij het leven gered,” zeide de prins.

En toen nu Goudhaar kort daarop de ziekekamer binnentrad, reikte de prins haar de hand en zeide:

„Ik dank u, lief, trouw, meisje! Ik ben u opnieuw mijn leven verschuldigd. Hoe zal ik u dat vergelden?”

Goudhaar sloeg de oogen neer, terwijl haar hart van dankbaarheid en geluk klopte.

„Niet ik,” mompelde zij nederig. „maar God heeft u geholpen, genadige heer!”

De prins antwoordde niet, maar langen tijd hield hij de ruwe hand van de veehoedster in zijn handen en keek haar in de diep donkere oogen, het eenige, wat haar van haar vroegere schoonheid was overgebleven. Hij herkende deze mooie oogen en herinnerde zich nu dat deze oogen, toen hij met hooge koorts ter neder lag, vol liefde op hem hadden neergeblikt.

Na een paar dagen was de prins buiten gevaar en eenige weken later mocht hij opstaan.

De hovelingen en het dienstpersioneel kwamen nu weer terug, zoodat de prins de hulp van Goudhaar niet meer noodig had en het duurde niet lang of hij trok weer vrolijk met zijn jachtgezellen door het woud.

Op een dag dat hij in het slot terugkeerde, trad Goudhaar hem te gemoet en zeide:

„Gij zijt nu weer geheel gezond, heer. Daarom keer ik naar mijn hut in het woud terug.”

„Nee, ga niet!” riep de prins uit, terwijl hij haar hand in de zijne nam. „Blijf bij mij en wordt mijn vrouw!”

Sprakeloos en als betooverd stond de arme veehoedster

eenige oogenblikken stil. Zij dacht er over na, dat de prins een andere bruid noodig had dan een arme, leelijke veehoedster, zooals zij. Zij barstte in tranen los. Het was moeilijk om zoo'n groot geluk af te wijzen, maar zij moest het doen.

„Genadige heer,” sprak zij, „ik ga weer naar het woud terug en wil mijn geheele leven veehoedster blijven!”

Doch nauwelijks had zij deze woorden gesproken of er gebeurde iets wonderbaarlijks. De ruwe huid van haar

„Wie zijt gij, schoone fee?” stamelde de prins ten hoogste verwonderd.

gelaat veranderde in donzige schoonheid, haar haar werd lang en goudglanzend en de armoedige kleeding verdween en zij stond daar weer in het schoone feestgewaad, dat zij op den noodlottigen dag in de slotkapel gedragen had.

„Wie zijt gij, schoone fee?” stamelde de prins ten hoogste verwonderd. „Wie zijt ge? O, blijf bij mij!”

Toen vertelde Goudhaar hem hoe zij gezondigd had en daarvoor gestraft geworden was.

„Nu is er echter niets meer,” juichte de prins, „dat u verhindert mijn bruid te worden.”

„Voor alles zullen wij teruggaan naar mijn vaders burcht,” antwoordde Goudhaar, terwijl zij den prins met een gelukkigen blik aankeek. Deze nam haar in de armen en stak haar een kostbaren ring aan den vinger. Toen vertrokken zij met groote pracht en praal naar Goudhaars vaderland terug, in gezelschap van een langen stoet van ridders, schildknapen en krijgsknechten.

In Goudhaars vaderlijk slot was de vreugde over haar terugkeer onbeschrijfelijk. Er werden bruiloftsfeesten gevierd, zooals de menschen zich niet heugen konden ooit gezien te hebben en Goudhaar en prins Waldemar leefden lange jaren in een gelukkigen echt te zamen.

DIE BOOZE WIND!

DOOR MARIE J. J.

Henk heeft een nieuwen hoed gekregen.
Geel-wit van kleur, met smal blauw [lint ...

En Henkie vindt zijn hoedje prachtig! Maar wat doet nu die stoute wind? ...

Hij blaast eens even onder 't randje: Henkie grijpt maar juist te laat, Want, o, wee, het mooie hoedje

Hipte toen al over de straat. Daar gaat 't maar van hipper-de-hip

Er achter loopt Henk op 'n holletje; Daar heeft hij 't rrrt danst

[t' hoedje weer weg En Henkie gaat huilen hoe vindt je dat, zeg?

O, daar ligt er zoo'n groote plas, Het hoedje rolt er vast henen

Nee 't hipt verder en plots ligt 't stil, Stijf-stil bij 'n groote hoop steenen.

Twee knuistjes vegen de tranen nu weg Stap-stap snellen twee voetjes vooruit;

Dan grijpt Henk 't bolletje — bekijkt 't goed, Zucht: Gelukkig! geen vuil op m'n hoed.

Vol zorg 't hoedje stijf tegen zich aan Is Henk met bloot-hoofdje naar huis toe gegaan.

CORRESPONDENTIE Door het groot aantal inzendingen op ons Paaschprijsraadsel (LXV) ontvangen, waarvan de beoordeling veel tijd vordert, waren wij genoodzaakt den uitslag tot het volgend nummer uit te stellen.

OOM TOM.